

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Ioannis Pp. XXIII: Constitutiones Apostolicae, p. 869 - *Litterae Apostolicae*, p. 883 - *Epistula*, p. 890 - *Allocutiones*, p. 893.

Acta SS. Congregationum: S. C. Consistorialis: I Provisio Ecclesiarum, p. 904; *II-V Decreta*, p. 905 - *S. C. de Propaganda Fide: I Provisio Ecclesiarum*, p. 911; *II-IV Decreta*, p. 912 - *S. C. Rituum: I-IV Decreta in Causis beatificationis et canonizationis Servorum Dei*, p. 922.

Acta Tribunalium: S. R. Rota: Citationes edictales, p. 926 - *Tribunal Vicariatus Urbis: Citatio edictalis*, p. 928.

Diarium Romanae Curiae: Udienze solenni, p. 929 - *Segreteria di Stato: Nomine*, p. 929.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · LX

Directio:

Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:

Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis:

In Italia, Lib. 2500 — extra Italiam, Lib. 3500 vel \$ 7

Pretium unius fasciculi:

In Italia, Lib. 150 — extra Italiam, Lib. 250 vel \$ 0,40

Libreria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« Bis fere in mense (Commentarium) prodibit ad quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur » (Ex Commentarii Officialis ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. LII, n. 13 - 28 Novembris 1960)

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

	PAG.
I. RIOPRETENSIS (Ialespolitanæ). <i>Ecclesia sancta</i> . - Detractis quibusdam territoris a dioecesi Riopretensi, nova quaedam dioecesis conditur « Ialespolitana » appellanda. - 12 Decembris 1959	869
II. ASSISENSIS (Prudentipolitaneæ). <i>Cum venerabilis</i> . - Quibusdam ex Assisensi dioecesi, in Brasilia, detractis territoris, nova efficitur dioecesis, « Prudentipolitana » appellanda. - 16 Ianuarii 1960	872
III. SOKODENSIS (de Dapango). <i>Ex quo</i> . - Ex dioecesi Sokodensi quodam detracto territorio, nova efficitur Praefectura Apostolica, « de Dapango » appellanda. - 1 Martii 1960	874
IV. NITHEROYENSIS ET ALIARUM (Neo-Iguassuens - Neo-Friburgensis). <i>Quandoquidem</i> . - Quibusdam e Nittheroyensi aliisque dioecesibus detractis territoris, dioeceses conduntur « Neo-Iguassuens » et « Neo-Friburgensis », atque nova Provincia ecclesiastica constituitur, « Nittheroyensis » appellanda. - 26 Martii 1960	876
V. CULMENSIS. <i>Cum venerabilis</i> . - Templum SS ^{mae} Trinitatis in urbe Culmsa collegiatum efficitur. - 12 Aprilis 1960	879
VI. MULTANENSIS (Lyallpurensis). <i>Caelestis civitas</i> . - E dioecesi Multanensi quibusdam detractis territoris, nova dioecesis conditur, « Lyallpurensis » appellanda. - 13 Aprilis 1960	881

LITTERAE APOSTOLICAE

I. <i>Salutare sidus</i> . - Beata Maria Virgo, nomine « Immaculatae Conceptionis » appellata, praecipua caelestis Patrona totius archidioecesis Platensis eligitur. - 10 Iunii 1959	883
II. <i>Meritis laudibus</i> . - Titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ditatur ecclesia cathedralis Ayacuquensis. - 15 Ianuarii 1960	884
III. <i>Urbi Valentiae</i> . - Basilicae Minoris titulo exornatur cathedralis ecclesia Valentina in Venezuela. - 12 Februarii 1960	885
IV. <i>Beatum Ioseph</i> . - Sanctus Ioseph, Sponsus B. Mariae V., praecipuus Patronus caelestis dioecesis Cucutenensis confirmatur. - 7 Aprilis 1960	886
V. <i>Praeclarissimum</i> . - Ecclesia parochialis S. Dominici in urbe Arretio Basilicae Minoris titulo insignitur. - 7 Aprilis 1960	887

VI. <i>Catholica Polonia</i> . - Titulo ac privilegiis Basilicae Minoris ecclesia cathedralis Nativitati Beatae Mariae Virginis dicata, in urbe ac dioecesi Sandomiriensi exstante, coonestatur. - 20 Maii 1960	888
---	-----

EPISTULA

<i>Sollemnia</i> . - Ad Excmum P. D. Ioannem Carolum McQuaid, Archiepiscopum Dublinensem, primo expleto saeculo, ex quo Seminarium princeps Dublinensis archidioecesis conditum est. - 20 Septembris 1960	890
---	-----

ALLOCUTIONES

I. Ad alumnos Collegii S. Bedae in Urbe, qui Summum Pontificem laeti receperunt, nova prope Ostiensem Basilicam domo exstructa. - 20 Octobris 1960	893
II. Ad Patres ac sacrarum disciplinarum ex universis nationibus alumnos Ordinis Cisterciensium Strictioris Observantiae, cum novam eiusdem Ordinis domum principem in Urbe ad Aquas Salvias Beatissimus Pater invisit. - 20 Octobris 1960	896
III. Ad Praelatos Auditores, Officiales et Advocatos Tribunalis Sacrae Romanae Rotae: de coniugii ac christianae familiae sanctimonia. - 25 Octobris 1960	898

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. Provisio Ecclesiarum	904
II. <i>Signinae</i> . - Decretum de alterius Dignitatis erectione in Capitulo Cathedrali. - 21 Decembris 1959	905
III. <i>Barrensis de Pirahy - Valentiae in Brasilia</i> . - Decretum de mutatione finium dioecesium. - 13 Iunii 1960	906
IV. <i>Massanae et Populionensis</i> . - Decretum collationis tituli Abbatialis. - 25 Iunii 1960	908
V. <i>Cordubensis in Argentina - Civitatis Mariae</i> . - Decretum de finium dioecesium mutatione. - 18 Iulii 1960	909

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Provisio Ecclesiarum	911
II. <i>Rutaboënsis et Bukobaënsis</i> . (Bukobaënsis - Rulengensis). - Decretum de finium dioecesium earundemque nominum mutatione. - 21 Iunii 1960	912

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA IOANNIS PP. XXIII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

RIOPRETENSIS (IALESPOLITANAE)

DETRACTIS QUIBUSDAM TERRITORIIS A DIOECESI RIOPRETENSI, NOVA QUAEDAM
DIOECESIS CONDITUR (« IALESPOLITANA ») APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ecclesia sancta, Christi memor praecepti qui iussit Apostolos omnibus Nationibus praedicare Evangelium, non desistit animos mentesque hominum ad immortalia erigere bona, quorum spes, si sit in animis vivax, fieri non potest quin civile etiam hominum consortium egregie afficiat. Cuius rei gratia, cum venerabilis Frater Libanius Lafayette, Episcopus Riopretensis, post auditum venerabilem Fratrem Armandum Lombardi, Archiepiscopum titulo Caesariensem Philippi, et in Brasilia Apostolicum Nuntium, expostulaverit ut, diviso suae Sedis territorio, alia ex eodem dioecesis excitaretur, Nos, populi utilitatibus servire cupientes, exquisita sententia venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, consensuque suppleto eorum qui aliquod ius in hoc negotio habeant, de

Nostra summa et apostolica auctoritate haec statuimus atque iubemus. A dioecesi Riopretensi integrum territorium detrahimus sequentium municipiorum, sic lingua vulgari cognominatorum: Jales, Auriflama, Cardoso, Dolcinópolis, Estrêla d'Oeste, Fernandópolis, General Salgado, Guaraní d'Oeste, Indiaporã, Meridiano, Palmeira d'Oeste, Populina, Santa Albertina, Santa Fé do Sul, Sud Mennucci, Três Fronteiras, Urânia; item integrum territorium municipii Pereira Barretto, quod ad dexteram fluminis Rio Tieté exstat, et simul territorium civilis districtus, quem dicunt, Major Prado, in dextera eiusdem fluminis situm, ed ad municipium Araçatuba pertinens. Quibus terris novam dioecesim efficimus, *Ialespolitana* nomine, quae scilicet iisdem limitibus terminabitur ac municipia simul sumpta quibus constat, prout lege civili describuntur, excepta parte municipiorum Pereira Barretto et Araçatuba, quae naturali limite fluminis Rio Tieté terminatur. Novae dioecesis Sedes in urbe vulgo Jales cognominata ponetur, in qua Episcopus domicilium suum statuet, cathedra in templo curiali S. Expediti collocata, quod usque dum novum templum in honorem B. M. V. caelo receptae exstruatur, tamquam cathedrale habebitur, cum iuribus, honoribus, privilegiis propriis. Eadem sane iura et insignia Episcopo facimus, cui tamen congruas obligationes imponimus; in his autem id memorare placet: esse nempe eum una cum sua Ecclesia sacro Praesuli Rivi Nigri obnoxium et suffraganeum. In constituta dioecesi Canonicorum Collegium condatur, iuxta normas per alias sub plumbo Litteras edendas: quod valde honori Dei procurando confert. Si tamen id ad praesens fieri nequeat, indulgemus ut Consultores dioecesani deligantur, qui sincero consilio et opera suo Praesuli assint. Item gravi obligatione curabit Episcopus Seminarium saltem elementarium condere, iuvenibus excipiendis qui olim sacerdotio augeri cupiant, ad normas iuris communis atque S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus. Ex eo autem lecti iuvenes Romam mittantur, philosophiae atque theologiae disciplinis in Pontificio Collegio Piano Brasiliano imbuendi. Sacerdotes qui, his Litteris ad effectum deductis, in Ialespolitana dioecesi vel beneficium vel officium habeant, eidem censeantur ascripti; ceteri vero clerici, ei in qua legitimo degant domicilio. Ad regimen, administrationem quod attinet, item ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, hisque similia, ea fieri censemus, quae Codex Iuris Canonici iubet. Volumus denique ut cum dioecesis constitutio facta fuerit, documenta et acta quae ad eam quoquo modo pertineant, ad eius Curiam episcopalem mittantur, ibique religiosa cura in tabulario asserventur.

Ceterum has Litteras Nostras venerabilis Frater Armandus Lombardi, quem memoravimus, exsequi studebit, vel per se ipse, vel per alium, factis ad id potestatibus necessariis. Cum autem res acta fuerit, idem documenta exarari iubebit, quorum digna fide exempla ad S. Congregationem Consistorialem mittet. Quodsi fiat ut eo tempore alius eidem Apostolicae Nuntiaturae praesit, hic mandata Nostra omnia faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die decimo secundo mensis Decembris, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo nono, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

A. Serafini, *Proton. Apost.*
C. Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In *Ap. Canc. tab.*, vol. CII, n. 70.

II

ASSISENSIS
(PRUDENTIPOLITANAE)

QUIBUSDAM EX ASSISENSI DIOCESI, IN BRASILIA, DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA
EFFICITUR DIOCESIS, « PRUDENTIPOLITANA » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum venerabilis Frater Armandus Lombardi, Archiepiscopus titulo Caesariensis Philippi et in Foederatis Brasiliae Civitatibus Apostolicus Nuntius, post quidem auditum venerabilem Fratrem Iosephum Lazarum Neves, Episcopum Assisensem, ceterosque provinciae ecclesiasticae Botucatuensis sacros Praesules, ad quos res pertineret, ab hac Apostolica Sede postulaverit ut ex quibusdam Assisensis dioecesis territoriis nova efficeretur dioecesis, visum est Nobis eiusdem precibus esse concedendum, qui certa spe ducimur magnam exinde orituram christifidelium animis utilitatem. Sententiam ideo rogatis venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus Consistorialibus negotiis praepositis, eorumque consensu suppleto, qui hac in re aliquid iuris habeant vel se praesumant habere, ea quae sequuntur de suprema potestate Nostra decernimus ac iubemus. A diocesi Assisensi territorium detrahimus sequentium municipiorum vulgo sic cognominatorum: Presidente Prudente, Alfredo Marcondes, Alvares Machado, Anhumas, Caiabú, Caiuá, Indiana, Marabá Paulista, Mirante do Paranapanema, Piquerobi, Pirapozinho, Presidente Bernardes, Presidente Epitácio, Presidente Veneslau, Regente Feijó, Sandovalina, Santo Anastácio, Santo Expedito, Taciba, Tabaraí. Quibus regionibus novam dioecesim condimus, *Prudentipolitanam* appellandam atque iisdem terminandam finibus ac municipia simul sumpta quibus coalescit, prout in praesens civili lege terminantur. Novae Ecclesiae sedes in urbe, cui nomen a Praeside Prudente, ponetur, in qua Episcopus domicilium habebit, cathedra in curiali templo Christo Regi in honorem S. Sebastiani dicato collocata; quod templum tamquam cathedrale scilicet habebitur, cum iuribus, honoribus, privilegiis propriis. Eadem iura et privilegia Episcopo facimus, cui tamen con-

gruas obligationes imponimus, quas inter id memorare placet; esse nempe eum una cum sua Ecclesia sacrorum Botucatuensi Antistiti obnoxium et suffraganeum. In constituta dioecesi Canoniorum Collegium condatur, ad normas per alias sub plumbo Litteras edendas. Si tamen id modo fieri nequeat, Consultores dioecesani ad tempus deligantur, qui consilio et opera Episcopo assint. Item Episcopus Prudentipolitanus gravi obligatione tenetur Seminarium saltem elementarium exstruendi pueris excipiendis qui sacerdotali dignitate ornari cupiant, ad communis iuris normas atque peculiaria S. Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus praescripta. Ex eo autem lecti iuvenes Romam mittantur, philosophiae ac theologiae disciplinis in Pontificio Collegio Piano Brasiliano imbuendi. Mensa episcopalis, quae dicitur, bonis efficietur quae Prudentipolitanae dioecesi ad normam canonis 1500 C. I. C. obvenient, Curiae fructibus atque liberis fidelium collationibus. Quod vero ad regimen et administrationem attinet, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, ad aliaque huiusmodi, ea servanda censemus quae Codex Iuris Canonici statuit. Sacerdotes vero qui, his Litteris ad effectum deductis, in Prudentipolitana dioecesi beneficium vel officium habeant, eidem censeantur ascripti; ceteri clerici ei, in qua legitimo domicilio degant. Volumus etiam ut, cum dioecesis constitutio facta fuerit, documenta et acta quae ad eam pertinent ad eius Curiam mittantur, ibique religiose in tabulario servantur. Ceterum has Litteras Nostras venerabilis Frater Armandus Lombardi, quem memoravimus, exsequi studebit, vel per se ipse vel per alium, factis ad id necessariis potestatibus. Cum autem acta res fuerit, idem documenta exarari iubebit, quorum digna fide exempla ad S. Congregationem Consistorialem mittet. Quodsi fiat ut eo tempore alius eidem Apostolicae in Brasilia Nuntiaturae prae-sit, hic mandata Nostra omnia faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint sub-

scripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die sexto decimo mensis Ianuarii, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO

S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI

S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CIII, n. 14.

III

SOKODENSIS

(DE DAPANGO)

EX DIOECESI SOKODENSI QUODAM DETRACTO TERRITORIO, NOVA EFFICITUR PRAE-
FECTURA APOSTOLICA, « DE DAPANGO » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Ex quo tempore divinus hominum Redemptor Apostolis suis mandata dedit ut, in mundum universum proficiscentes, Evangelium praedicarent omni creaturae, magis magisque in dies, summo Deo incrementa largiente, divinae Legis semina ubique gentium floruerunt. Quod cum uberrime factum esse accepissemus in finibus Sokodensis dioecesis, in qua videlicet regione tres iam annos a Sodalibus Ordinis Fratrum Minorum Provinciae Gallicae impense regno Dei prolatando laboratur, opportunum visum est Nobis atque catholicis rebus perutile preces accipere, quas,

post auditos sive Episcopum Sokodensem sive Apostolicum Delegatum cui in urbe Dakarensi sedes est, dilectus Filius Noster S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Fidei Propagandae Pro-Praefectus Nobis proposuit, ut ex septemtrionibus partibus Sokodensis dioecesis nova conderetur praefectura apostolica. De summa ergo Nostra potestate, eorum suppleto consensu, qui hac in re aliquid iuris vel habeant vel se putent habere, haec quae sequuntur decernimus ac iubemus. A dioecesi Sokodensi septemtrionalem regionem separamus Reipublicae Togoensis, quae ad occidentem solem, ad septemtrionem et ad orientem Rebuspublicis Ghanaënsi, Voltaënsi et Dahomeyensi finitima est, ad meridiem vero decursu continetur fluminum Kara et Keran ac termino, inter eadem flumina, quo civilis subdivisio de Kandé ibidem limitatur; idque territorium sui iuris facimus et in praefecturae apostolicae formam redigimus, *de Dapango* appellandae, omnibus assignatis bonis sive mobilibus sive immobilibus, quae dicunt, in eodem territorio existentibus, aliisque mutuo Episcopi Sokodensis atque Fratrum Minorum, quos nominavimus, consensu statutis. Cui novae praefecturae, curis traditae atque regimini Sodalium Fratrum Minorum Provinciae Gallicae, ad Nostrum tamen et Apostolicae Sedis nutum, omnia adiungimus iura ac privilegia, quae ad eandem Iure Canonico spectant: eiusque pariter Praefectum Apostolicum honoribus decoramus astringimusque officiis et oneribus congruis. Harum autem Litterarum decreta volumus ut per eum ad effectum deducantur qui vel in praesens Togoensi territorio Delegatum Apostolicum agit vel aget tempore executionis, facta potestate et alium virum delegandi, dummodo ecclesiastica dignitate insignem. Qui vero rem perfecerit, onus habebit factae territorii divisionis documenta exarandi, eorumque fide digna ad S. Fidei Propagandae Consilium quam primum mittendi.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si

ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die primo mensis Martii, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Prop. Fide Praefectus

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

A. Serafini, *Proton. Apost.*
C. Federici, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CII, n. 61.

IV

NICHEROYENSIS ET ALIARUM (NEO-IGUASSUENSIS - NEO-FRIBURGENSIS)

QUIBUSDAM E NICHEROYENSI ALIISQUE DIOECESIBUS DETRACTIS TERRITORIIS, DIOECESES CONDUNTUR « NEO-IGUASSUENSIS » ET « NEO-FRIBURGENSIS », ATQUE NOVA PROVINCIA ECCLESIASTICA CONSTITUITUR, « NICHEROYENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quandoquidem verbis Pauli Apostoli Ecclesia est « columna et firmamentum veritatis » (*I Tim.* 3, 14), omnibus modis curandum Nobis est ut apte eius munera disponantur in terris, novis conditis dioecesibus, vel aliter finibus demensis, quo propius supernae veritatis fax hominibus praeferatur. Qua de re libenti sane animo sententiam accepimus quam venerabilis Frater Armandus Lombardi, Apostolicus in Foederatis Brasiliae Civitatibus Nuntius, post auditos locorum Ordinarios quibus interesset, dedit, cui bene fieri visum est si in amplissimo Brasilianae Republicae territorio, certis ex aliquibus dioecesibus detractis territoriis, novae dioeceses conderentur, atque nova ecclesiastica provincia constitueretur. De consilio igitur venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E.

Cardinalium S. Congregationi Consistoriali praepositorum, consensum eorum supplentes qui in hoc negotio aliquod ius habeant vel se putent habere, de Nostra summa et apostolica auctoritate haec quae sequuntur decernimus et iubemus. Ab Ecclesia Nictheroyensi integrum territorium municipiorum separamus, quibus nomen Bom Jardim, Cachoeiras de Macacu, Cantagalo, Duas Barras, Itaocara, Nova Friburgo, itemque illam partem municipii Cordeiro quae ad dioecesim Nictheroyensem pertinet; ab Ecclesia Camposina integrum territorium municipiorum, quibus nomen Casimiro de Abreu, Conceição de Macabu, Macaé, Santa Maria Madalena, São Sebastião do Alto, Trajano de Moraes, itemque alteram partem municipii Cordeiro quae ad dioecesim Camposinam pertinet; ab Ecclesia Valentina in Brasilia integrum territorium municipiorum Carmo et Sumidouro. Quibus terris novam condimus dioecesim *Neo-Friburgensem* appellandam, iisdemque terminandam finibus atque territoria simul sumpta quae recensuimus, ut ad praesens per civilem legem finiuntur. Novae Sedis caput Episcopique domicilium in urbe Nova-Friburgo collocabitur; cathedram autem suae potestatis Praesul in templo adhuc curiali S. Ioannis Baptistae figet, quod scilicet ad gradum et dignitatem templi cathedralis evehimus. Item ab Ecclesia Barrensi de Pirahy integrum territorium municipiorum separamus quae vulgari sermone sic cognominantur: Nova Iguaçu, Nilópolis, Itaguaí, Mangaratiba atque civilem districtum Taireté et regionem cui nomen Sertão, ad municipium Vassouras pertinentia; ab Ecclesia Petropolitana integrum territorium curiarum a Nostra Domina Gratiarum, a S. Ioanne Baptista et a S. Matthaeo in urbe S. João de Meriti exstantium. Quibus terris novam dioecesim condimus, *Neo-Iguassuensem* appellandam, atque iisdem terminandam finibus atque territoria quae diximus simul sumpta, ut ad praesens per legem civilem finiuntur. Novae Sedis caput Episcopique domicilium in urbe Nova-Iguaçu erit; cathedram autem episcopalis potestatis sacrorum Antistes in templo, adhuc curiali, S. Antonii Patavini, quod vulgo dicitur Matriz de Santo Antônio de Jacutinga, figet, quod ad gradum cathedralis templi attollimus. Statuimus insuper ut recens condita dioecesis eiusque Praesul metropoli S. Sebastiani Fluminis Januarii et eius Archiepiscopo tamquam suffraganei subiciantur. Sacros earundem dioecesium Antistites iisdem honoribus decoramus, officiis adstringimus, quibus ceteri per terrarum orbem Episcopi ornantur atque onerantur. Volumus autem ut iidem Canonicorum collegium constituent; sin autem possint, sinimus ut ad tempus Consultores dioecesanos deligant, qui consilio et opera iuvent. Hi vero a suo munere cessabunt Canonicorum coetu

condito. Item utriusque dioecesis Praesulibus onus facimus, gravi obligatione implendum, Seminarii saltem elementarii quam primum aedificandi, pueris bonae spei excipiendis, ex quibus optimi quique Romam mittantur, ut in Pontificio Collegio Piano Brasiliano philosophiae et sacrae theologiae operam dent. Mensam episcopalem efficient: Curiae fructus, fidelium collationes, dos a rei publicae Moderatoribus danda, bonorum pars quae novae circumscriptioni obveniet ad normam canonis 1500 C. I. C. Quod autem ad regimen et administrationem attinet, ad electionem Vicarii Capitularis, Sede vacante, cetera eiusmodi, ea omnia serventur quae Codex Iuris Canonici statuit. Ad clerum vero quod attinet, iubemus ut sacerdotes, his Litteris ad effectum deductis, ei Ecclesiae censeantur ascripti in qua beneficium vel officium habeant; ceteri clerici ei, in qua legitime degant. Documenta postremo et acta quae ad recens conditas dioeceses quoquo modo respiciant, ad earum Curiam episcopalem cito mittantur, in tabulario religiose servanda. Ex dioecesibus insuper Camposina, Petropolitana, Nictheroyensi, quas a metropolitico iure Archiepiscopi pro tempore S. Sebastiani Fluminis Ianuarii per has Litteras solvimus, itemque ex nova Neo-Friburgensi dioecesi, novam condimus Provinciam ecclesiasticam *Nictheroyensem* appellandam, iisdemque terminandam finibus ac dioeceses e quibus fit. Nictheroyensem igitur Sedem ad gradum et dignitatem metropolitanae archiepiscopalis Ecclesiae attollimus, omnibus datis iuribus et honoribus quae eiusmodi Ecclesiis iure communi debentur, oneribus et obligationibus impositis; cui, ut suffraganeas, dioeceses quas diximus subdimus, nempe Camposinam, Petropolitanam, Neo-Friburgensem, quarum Episcopos Nictheroyensi Metropolitanae obnoxios volumus. Venerabilem autem Fratrem Antistitem Nictheroyensem eiusque successores gradu et insignibus Archiepiscopi Metropolitanae instruimus, cum iuribus et privilegiis, officiis et obligationibus propriis. Item Canonicorum Collegium Ecclesiae Nictheroyensis ad gradum et dignitatem evehimus Collegii metropolitani, cum iuribus et privilegiis debitis. Ceterum haec Nostra decreta venerabilis Frater Armandus Lombardi exsequi curabit, vel quem ille delegaverit, dummodo ecclesiastica dignitate ornatum, factis ad id necessariis facultatibus. Cum vero negotium egerit, documenta exarari iubebit, eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Consistorialem cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Apostolicae Nuntiaturae in Brasilia praesit, hic mandata Nostra omnia faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose

serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die vicesimo sexto mensis Martii, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Franciscus Tinello
Apostolicam Cancellariam Regens

Caesar Federici, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CIII, n. 35.

V

CULMENSIS

TEMPLUM SSMAE TRINITATIS IN URBE CULMSA COLLEGIATUM EFFICITUR

IOANNES EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Cum venerabilis Frater Casimirus Iosephus Kowalski, Episcopus Culmensis, ab hac Apostolica Sede petierit ut curiale templum, olim cathedrale, in urbe Culmsa exstans, SS. Trinitati sacrum, quod flammis adustum mirifice christifidelium sacerdotumque pietas nuper restituit,

ad dignitatem templi Collegiati eveheretur; cumque S. Congregatio Consistorialis, factis a Nobis facultatibus, post auditum dilectum Filium Nostrum Stephanum S. R. E. Cardinalem Wyszyński, Archiepiscopum Gnesnensem et Varsaviensem, cui Culmensis Episcopus subicitur suffraganeus, adhibitas preces accipiendas esse censuerit, Nos haec omnia rata habentes, de Nostra apostolica auctoritate ea quae sequuntur decernimus atque iubemus. Templum quod diximus ad dignitatem et honorem Collegiati templi evehimus, datis iuribus et privilegiis quibus sacrae eiusmodi ordinis aedes condecorantur, legibus tamen et condicionibus quae sequuntur. In novo Collegiato templo Canonicorum Collegium condatur, quod quattuor Canonicis constabit, unaque dignitate, Praeposito nempe, qui erit Curio pro tempore templi SS. Trinitatis. Ad sacra communiter facienda, Canonicorum propria, quod attinet, iubemus ut diebus dominicis fiant ceterisque de praecepto celebrandis, item in festo S. Valentini Martyris. Ad insignia autem et habitum choralem quod attinet, tum Canonicorum tum Praepositi, decernimus ut supra habitum « pianum », qui dicitur, rochetum gestent et mantelletum nigri coloris, addito signo vulgo « Distinctorium Canoniale ». Praeposito insuper mitram simplicem deferre permittimus. Quae insignia tamen in sacris tantum caerimoniis, quibus omnes Canonici intersint, gestare licebit. Dignitatem, quam diximus, primus obtinebit qui ad praesens eiusdem templi curionem agit, scil. dilectus filius Sigefridus Kowalski; postea vero eius assignatio ad normam iuris penes Nos erit et Apostolicam Sedem. Canonicorum vero electio iure communi temperetur, ad quorum numerum ascribi permittimus etiam eos sacerdotes qui iam alio beneficio fruuntur, etiam cum animorum curatione coniuncto. Regimen curiale, cetera quae ad animorum curationem pertinent, Curioni commissa erunt. De Collegii dote denique eiusque administratione et distributione inter Canonicos, id ratum habemus quod Constitutiones, ab eodem Collegio describendae et a sacro Praesule Culmensi approbandae, statuent. Ceterum ea quae mandavimus exsequenda curabit dilectus Filius Noster Stephanus S. R. E. Cardinalis Wyszyński, quem diximus, factis ad id potestatibus, quas cuilibet delegare poterit, dummodo in ecclesiastica dignitate constituto. Re vero peracta, idem documenta exarari studebit, quorum sincera exempla ad S. Congregationem Consistorialem cito mittet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose serventur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt.

cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos ediximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subituras iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die decimo secundo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO
S. R. E. Cancellarius

✠ MARCELLUS Card. MIMMI
S. Congr. Consistorialis a Secretis

Hamletus Tondini
Apostolicam Cancellariam Regens

Bernardus De Felicis, Proton. Apost.
Caesar Federici, Proton. Apost.

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CIII, n. 28.

VI MULTANENSIS (LYALLPURENSIS)

E DIOECESI MULTANENSI QUIBUSDAM DETRACTIS TERRITORIIS, NOVA DIOECESIS
CONDITUR, « LYALLPURENSIS » APPELLANDA.

IOANNES EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Caelestis civitas Ecclesia, quae veluti hospes et advena in terris degens ad patriam tendit, aeterna bona se inde sperans hausturam unde pignora iam accepit, Christi voluntate externis indiget adiumentis, quibus mysticum Christi corpus « compactum et conexum per omnem

iuncturam subministrationis » (*Eph.* 4, 16) crescat atque solidetur. Hanc ob rem, cum S. Congregatio Fidei Propagandae, audito dilecto Filio Emmanuele Clarizio, Apostolico in Pachistana Republica Internuntio, nonnihil boni ibidem terrarum esse futurum censuerit, si nova dioecesis condatur, eiusmodi sententiam accipientes et ratam habentes, de Nostra summa potestate ea quae sequuntur decernimus atque iubemus. A dioecesi Multanensi, Karachiensi metropoli suffraganea, integrum territorium districtuum separamus qui vulgari sermone cognominantur Lyallpur, Montgomery et Jhang, ex iisque novam dioecesim constituimus *Lyallpurensen* appellandam, iisdem terminandam finibus atque territoria quae recensuimus. Novae Sedis caput Episcopique domicilium in urbe Lyallpur erit; cathedra autem episcopalis potestatis erit in templo quod mox erigetur SS. Apostolis Petro et Paulo sacrum, quod scilicet ad gradum et dignitatem templi cathedralis evehimus, cum debitis iuribus. Statuimus insuper ut nova dioecesis eiusque sacer Antistes metropoli Karachiensi eiusque Archiepiscopo tamquam suffraganei subiciantur. Canonicorum Collegium in nova dioecesi condatur. Quod si fieri ad praesens nequeat, consultores dioecesanos ad normam iuris renuntiari permittimus, qui tamen a suo munere cessabunt canonicis constitutis. Item Seminarium saltem elementarium struatur, alumni in sortem Domini vocandis, ad normam iuris communis atque peculiarium S. Congregationis de Propaganda Fide legum. Quod autem attinet ad mensam episcopalem, quam vocant, ceterorumque bonorum administrationem, item ad regimen dioecesis, electionem Vicarii Capitularis sede vacante, iura cleri et populi, alia eiusmodi, iuris canonici leges servantur. Documenta postremo et acta quae ad dioecesim Lyallpurensen quoquo modo respiciant, ad eius Curiam episcopalem cito mittantur, in tabulario religiose servanda. Ceterum haec Nostra decreta dilectus Filius Emmanuel Clarizio, quem diximus, exsequi curabit vel quem ille delegaverit, factis ad id necessariis facultatibus. Cum vero negotium egerit, documenta exarari iubebit eademque sinceris exemplis ad S. Congregationem Fidei Propagandae cito mittet. Quod si eo tempore alius eidem Apostolicae Internuntiaturae in Pakistana Republica praesit, hic mandata Nostra faciet.

Has vero Litteras nunc et in posterum efficaces esse et fore volumus; ita quidem ut quae per eas decreta sunt ab iis quorum res est religiose servantur, atque igitur vim suam obtineant. Quarum Litterarum efficacitati nulla, cuiusvis generis, contraria praescripta officere poterunt, cum per has Litteras iisdem derogemus omnibus. Quapropter si quis, quavis praeditus auctoritate, sive sciens sive insciens contra egerit ac Nos edi-

ximus, id prorsus irritum atque inane haberi iubemus. Nemini praeterea haec voluntatis Nostrae documenta vel scindere vel corrumpere liceat; quin immo harum Litterarum exemplis et locis, sive typis impressis sive manu exaratis, quae sigillum viri praeferant in ecclesiastica dignitate constituti simulque ab aliquo publico tabellione sint subscripta, eadem omnino habenda erit fides, quae hisce haberetur, si ostenderentur. Quae Nostra decreta in universum si quis vel spreverit vel quoquo modo detrectaverit, sciat se poenas esse subiturum iis iure statutas, qui Summorum Pontificum iussa non fecerint.

Datum Roma, apud S. Petrum, die tertio decimo mensis Aprilis, anno Domini millesimo nongentesimo sexagesimo, Pontificatus Nostri secundo.

IACOBUS A. Card. COPELLO

S. R. E. Cancellarius

PETRUS Card. FUMASONI BIONDI

S. C. de Prop. Fide Praefectus

Franciscus Tinello

Apostolicam Cancellariam Regens

Franciscus H. Ferretti, *Proton. Apost.*

Albertus Serafini, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

In Ap. Canc. tab., vol. CIII, n. 30.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

BEATA MARIA VIRGO, NOMINE « IMMACULATAE CONCEPTIONIS » APPELLATA, PRAECIPUA CAELESTIS PATRONA TOTIUS ARCHIDIOECESIS PLATENSIS ELIGITUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Salutare sidus in huius saeculi exasperato fluctibus mari hominibus lucet, quod si respiciunt, rectum tenent iter, quod si sequuntur, tutissimum portum contingunt. Quae amica stella per translationem Beatissima Virgo Maria merito dicitur, quam Deus iis dedit opiferam Matrem, qui in hac vita peregrinantur. In hanc pientissimam Parentem Christifideles archidioecesis Platensis laudata feruntur pietate, hanc, quae primae labis Dei beneficio expers est, excolunt ac deprecantur. Quo religionis studio factum est, ut eadem augusta Virgo, nomine Immaculae Conceptionis invocata, caelestis

Patrona archidioecesis, quae dicta est, eligeretur. Cum igitur Venerabilis Frater Antonius Iosephus Plaza, Platensis Praesul, Nos enixe rogasset, ut huiusmodi electionem ratam haberemus, Nos, quibus nihil antiquius est quam eiusdem Deiparae cultum incrementis augere et propagare, his precibus libenti animo statuimus obsecundare. Quae cum ita sint, Nos, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Beatam Mariam Virginem, nomine Immaculae Conceptionis appellatam, praecipuam apud Deum *Patronam* totius archidioecesis Platensis confirmamus seu iterum constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die x mensis Iunii anno MDCCCLVIII, Pontificatus Nostri primo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

II

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS DITATUR ECCLESIA CATHEDRALIS
AYACUQUENSIS.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Meritis laudibus fertur princeps templum Ayacuquense, saeculo XVII conditum Almaeque Deiparae ad Nives dicatum, ubi religionis ritus congruenti celebrarentur splendore undeque velut e capite superna bona in christianam plebem manarent. Probatur structurae genus, quod « barocum » audit, ipsaque molis amplitudo movet admirationem. Praeterea, signis affabre factis, picturis colorum venustate insignibus, pretiosis metallis sacraque supellectile artificiosa haec aula Dei non paulum decoratur. Quo autem maior

eidem, Nostro beneficio, accresceret honor, qui simul esset ad pietatis studium efficax invitamentum, Venerabilis Frater Othoniel Alcedo, Ayacuquensis Episcopus, Nos rogavit, ut augustum hoc templum maximum Basilicis Minoribus accenseremus. Nos autem persuasum habentes expetitae benevolentiae Nostrae signum collaturum esse ad christianae pietatis incrementa, precibus huiusmodi libenti animo statuimus obsecundare. Quapropter, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum ecclesiam cathedralem Ayacuquensem, in finibus Reipublicae Peruvianaе, ad honorem ac dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae templis hoc nomine insignibus rite competunt. Contrariis quibusvis minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XV mensis Ianuarii, anno MDCCCLX, Pontificatus Nostri secundo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

III

BASILICAE MINORIS TITULO EXORNATUR CATHEDRALIS ECCLESIA VALENTINA IN VENEZUELA.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Urbi Valentiae in Venetiolaе finibus non modicum perhibetur decus accrescere principe templo, Opiferae Matri caelesti dicato, quippe quod antiquitate sit religiosum, cum fuerit anno fere MDLXXX excitatum, molis amplitudine surgat insigne, structurae commendetur ratione, cultu renideat vario, picturis illustretur egregiis. Ad hanc vero maiestatem venustatemque spiritualis accedit pulchritudo, cum templum sit sedes quaedam praecipua pietatis Mariae. Ibi enim singulari colitur studio imago Beatae Mariae Virginis de

Succursu, quae anno MCMX, auctoritate Sancti Pii PP. X, Decessoris Nostri, aureo diademate est redimita. Unde, irradiantis luminis instar, religio in totam Valentinam dioecesim propagatur atque dimanat. Quibus permotus, Venerabilis Frater Gregorius Adam, Valentinus in Venezuela Episcopus, nomine quoque Cleri, Piarum Sodalitatum cunctique populi suis curis commissi, Nos rogavit, ut maximam hanc ecclesiam Basilicae Minoris honore augeremus. Quibus precibus libenti animo concedentes, Nos, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum cathedralem ecclesiam Valentinam in Venezuela, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis de Succursu consecratam, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae templis eodem titulo decoratis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XII mensis Februarii, anno MCMLX, Pontificatus Nostri secundo.

D. Card. TARDINI
a publicis Ecclesiae negotiis

IV

SANCTUS IOSEPH, SPONSUS B. MARIAE V., PRAECIPUUS PATRONUS CAELESTIS
DIOECESIS CUCUTENSIS CONFIRMATUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Beatum Ioseph, qui Divinum Infantem eiusque Matrem Virginem Mariam vigili tutatus est cura, Christifideles non immerito praesidium habent in hac mortali vita, tot obnoxia difficultatibus atque aerumnis. Opportuno igitur ductus consilio, Venerabilis Frater Paulus Correa León, Cucutensis Episcopus, votis quoque obsecundans sacri cleri et plebis Dei, eundem Deiparae Sponsum suae dioecesis, ante aliquot annos constitutae, elegit caele-

stem Patronum; qui preces Nobis adhibuit, ut id Apostolica Nostra auctoritate ratum haberemus. Nos autem, qui piissimum hunc Sacrae Familiae Custodem percolare gestimus, supplicationibus huiusmodi libenti animo censuimus esse annuendum. Itaque, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Sanctum Ioseph, Sponsum Beatae Mariae Virginis, Confessorem, totius Cucutensis dioecesis praecipuum apud Deum caelestem *Patronum* confirmamus seu iterum constituimus ac declaramus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis liturgicis, quae principalibus dioecesium Patronis rite competunt. Contrariis quibusvis non obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Aprilis, anno MCMLX, Pontificatus Nostri secundo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

V

ECCLESIA PAROECIALIS S. DOMINICI IN URBE ARRETIO BASILICAE MINORIS TITULO INSIGNITUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Praeclarissimum opus cognoscitur templum Sancti Dominici, quo urbs Arretium non paulum ornatur, siquidem et religionis sedes est eximia et monumentum arte imprimis conspicuum. Quod saeculo XIII inito constructum est ea ratione architectandi, quae Romanica-Gothica appellatur et qua austeritas quaedam et maiestas praeclare inter se coniunguntur. Sculptae vero imagines ac picturae, quas inter simulacrum Iesu Domini cruci affixi est commemorandum, quod nobilis artifex, cui nomen « Cimabue », coloribus expressit, decus eidem addunt non modicum. Praeterea huic ecclesiae, molis amplitudine commendatae, continuatur coenobium sodalium Do-

minicianorum, structurae genere insigne, ubi Beatus Innocentius PP. V, Decessor Noster, electus esse traditur Summus Ecclesiae Pastor. Religiosa autem familia, quam supra diximus, eo curas intendit, ut sacri ritus in templo, qua par est, cum diligentia peragantur et pueri ad Christi capessendam militiam vitamque Deo in Ordine illo devotam ineundam componantur. Cum igitur haec Sancti Dominici ecclesia, quae paroeciae quoque sedes est, meritis decoretur laudibus, preces ad Nos admotae sunt, ut eadem Nostro beneficio Basilicae Minoris nomine ac iure augeretur. Quae vota, Venerabilis Fratris Telesphori Ioannis Cioli, Episcopi titulo Liviensis et Coadiutoris Arretini Episcopi, commendatione suffulta, libenti animo implere statuimus. Itaque, e Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum paroecialem ecclesiam Deo in honorem Sancti Dominici Arretii consecratam, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae templis eodem nomine honestatis rite competunt. Contrariis quibusvis nihil obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Aprilis, anno MCMLX, Pontificatus Nostri secundo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

VI

TITULO AC PRIVILEGIIS BASILICAE MINORIS ECCLESIA CATHEDRALIS NATIVITATI BEATAE MARIAE VIRGINIS DICATA, IN URBE AC DIOECESI SANDOMIRIENSI EXSTANTE, COHONESTATUR.

IOANNES PP. XXIII

Ad perpetuam rei memoriam. — Catholica Polonia artificiosis vetustisque monumentis suam erga Romanam Ecclesiam fidelitatem per saecula ostendit. Qua ex parte profecto eminet collegialis Ecclesia in antiqua claraque urbe Sandomiriensi exstans, Beatae Mariae Virginis

Nativitati dicata atque, loco vetustioris sacrae Aedis saeculo XII aedificatae ac postea dirutae, a Casimiro Magno, Poloniae Rege, stilo gothico, anno MCCCLX, constructa. Canonicorum Collegii domus, iuxta Templum illud saeculo XII condita, virorum sanctitate ac doctrinarum studiis illustrium domicilium fuit, quos inter memoria digni B. Vincentius Kadlubek, postea Episcopus Cracoviensis nec non rerum gestarum polonarum scriptor; B. Ceslaus, e canonicorum coetu ad Praedicatorum Ordinem postea translatus atque impiger sacer contionator. His vero nostris etiam temporibus fidelium movet admirationem ipsa Ecclesia ob amplitudinem atque artificiosa opera, cum udo illita tum sculpta, quibus, iam inde a saeculo xv, parietes et altaria sunt affabre ornata. In eadem insuper Ecclesia, Beatae Mariae Virginis in urbe Sandomiria una dicata nec non ad dignitatem Cathedralis Ecclesiae, anno MDCCCXVIII, evecta, Apostolicus in Polonia tunc Nuntius Achilles Ratti, postea Summus Pontifex, fel. rec., Pius PP. XI, Decessor Noster, centum post annos pie litavit. Quibus omnibus perpensis, Venerabilis Frater Ioannes Cantius Lorek, Sandomiriensis Episcopus, sextum revolutum saeculum ab ipsa condita Ecclesia posterorum memoriae tradere cupiens, Nos enixe rogavit ut praefatam Ecclesiam Basilicae Minoris titulo ac dignitate augere benigne dignaremur. Nos autem, ne tantum Optimatum, Episcoporum, cleri fideliumque opus in honorem Deiparae Virginis Apostolicae careat benevolentiae testimonio, huiusmodi precibus obsecundandum libenti censemus animo. Quare, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Cathedralem urbis ac dioecesis Sandomiriensis in Polonia, Deo in honorem Nativitatis Beatae Mariae Virginis dicatam, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis, quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque, ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Roma, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis Maii, anno MCMLX, Pontificatus Nostri secundo.

D. Card. TARDINI

a publicis Ecclesiae negotiis

EPISTULA

AD EXCĒMUM P. D. IOANNEM CAROLUM MCQUAID, ARCHIEPISCOPUM DUBLINENSEM, PRIMO EXPLETO SAECULO, EX QUO SEMINARIUM PRINCEPS DUBLINENSIS ARCHIDIOECESIS CONDITUM EST.

IOANNES PP. XXIII

Venerabilis Frater, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Sollemnia proxime in tuae ditionis sede agitari, expletum saeculum celebrandi causa, ex quo Dublinensis archidioecesis Seminarium princeps conditum est, et iustum esse et opportunum omnino putamus. Nam si quodvis Seminarium, fine et momento aestimatis, magnum quiddam et pene venerabile Apostolica haec Sedes semper duxit, tum istud, cui a Cruce sancta nomen ascitum, sive origine sive rerum gestarum memoria multis praestare aequum est profiteri. Seminarium ad annum millesimum octingentesimum sexagesimum constituit vir ille clarissimus et illustri laude conspicuus Paulus Cullenius, Dublinensis Archiepiscopus, olim Hibernici Collegii et Urbaniani de Propaganda Fide Romae moderator, qui ob amplissima non modo officia, sed merita erga Petri Cathedram Ecclesiamque ipsam universam a Decessore Nostro f. r. Pio IX in Purpuratorum Patrum numerum cooptatus est. Qui Collegium, sacrorum alumnis philosophiae et theologiae operam navaturis paratum, quasi accessionem Catholicae Studiorum Universitati, a se, sex annis ante, toti Hiberniae perutili consilio exstructae esse censuit. Sed, qua animi erat excelsitate, Cullenius, magis quam de concretis aedificii fundamentis, de sensu potius deque spiritu laboravit, quibus sacerdotii tirones, in ea domo recepti, imbuerentur, id congruentissime cavens, ut iidem insigniter pietatem excolerent, ut disciplinis omne genus, praesertim sacris, multam darent operam, ut Christi in terris Vicarii nutus omnes observarent.

Nihil igitur mirum si Seminarium a tali viro conditum talibusque erectum auspiciis, non tantum firmitatem ilico accepit, sed continuis etiam progressionibus simul alumnorum numero, simul mirificorum, qui inde percepti sunt, fructuum ubertate floruit. Ex isto enim Seminario in patentem Dublinensis archidioecesis campum, per horum annorum spatium, sine ulla temporis intermissione, magna processit virorum manus, quorum sollers providensque actionis industria illuc recidit, ut

ipsis concreditae christianorum multitudines aequae religionis observatione et morum integritate niterent. Quod veluti necessario factum esse opinamur, quippe cum illi Dei administri ea vitae sacerdotalis quasi suppellectile instructi essent, virtute dicimus, sapientia, eruditione, cuius exitus neutiquam ad spem respondere non posset.

In qua sacrorum alumnorum institutione coepta duo peculiari modo laudare placet, praepositorum alacritate inducta, quorum momenti pondus nemo est qui non videat: et omnes scilicet adulescentes, inito philosophicorum studiorum curriculo, piis animi exercitationibus more Ignatiano triginta dies vacare; et sacerdotio initiatos, moderatoribus et magistris ducibus, in Seminarii templo sacris publice fungi muneribus, tirocinii ponendi gratia. Sed in hac, licet inchoata tantum, Seminarii vestri memoria, duorum virorum recordationem desiderari nolumus, qui propter egregias virtutes, omnium gentium litteris commendantur: id est Columbae Marmionis Abbatis et Matthaei Talbotii; quorum alter in Collegio sacras disciplinas prius didicit, postea docuit; alter vero, eiusdem Seminarii professore quodam suadente, a vitiis emersus, ad eximiam vitae sanctimoniam contendit.

Quibus omnibus ante oculos positis, susceptum a vobis consilium multis de causis probamus saecularem hunc eventum dignis officiis celebrandi. Etenim ex habendis sollemnitatibus illud proficisci tecum speramus, ut tuae dicionis fideles ad Seminarium istud cogitationes suas attentius posthac referant, unde viri prodituri sint, quibus suorum committant salutem animorum; atque adeo in illo adiuvando nullum locum aut tempus praetermittant. In primis vero sibi persuasum habeant nihil optabilius, nihil commodius se pro Seminario isto suo esse facturos, quam si non minore atque ad hoc tempus studio, augendo iuvenum numero subvenient, in quibus futura archidioecesis spes maxime resistit.

Nos tamen pro certo habemus a vobis ea praecipua de causa sollemnia et caerimonias parari, ut mentes alumnorum, qui hodie sunt, in eorum exempla convertatis, qui domum istam ad hunc diem illustrarunt. Itaque per calcatam a maioribus semitam, hortamur, incedant, ea mente eoque animo, ut ipsorum exempla virtutum non tantum imitando exprimant, sed, si ullo pacto fieri poterit, vincant. Colant summo studio isti iuvenes in pectoribus suis religionis pietatem, in qua — frustra iis repugnantibus qui animam corpus esse praedicant — vitae totius ad Christi praecepta ducendae ratio nititur, eoque magis cuiusvis sacerdotalis actio muneris. Nam *adulescentium aetas, nisi a teneris annis ad pietatem et religionem informetur, numquam perfecte ac sine maximo ac sin-*

*gulari propemodum Dei omnipotentis auxilio in disciplina ecclesiastica perseverant.*¹

Praeterea intra domas istius parietes, quasi operam dantes palaestrae, se exercent ad eas virtutes, quae hominis, quae christiani, quae sacerdotis sunt propriae, easque tam alte in animos inserant, ut, cum in medios populares suos prodierint, non ipsi malorum contagione evitantur, sed exemplo suo ad vitae probitatem ceteros incendunt. Ad haec, in theologicas, philosophicas et sociales, quas vocant, doctrinas tam exquisite incumbant oportet, ut ea facile diluere possint, quae ab eruditibus huius aetatis hominibus contra dicantur; neque pariter parvi ducant disciplinas, quas profanas appellant, ne hominibus cedere videantur communi cognitione tinctis. Quibus de duabus rebus, de virtutis videlicet exercitatione deque mentis ingeniique disciplina sapienter haec Decessor Noster imm. rec. Leo XIII monebat: *Clerus autem concredita sibi officia integre profecto et cumulate explebit, ubi, curam Episcopis adhibentibus, talem e sacris Seminariis disciplinam mentis animique sit nactus, qualem dignitas sacerdotii christiani et ipse temporum morumque cursus requirit; eum scilicet oportet doctrinae laude, et, quod caput est, summa laude virtutis excellere, ut animos hominum conciliet sibi atque in observantiam adducat.*²

Extremum vos etiam atque etiam hortamur, ut, quemadmodum facitis, antequam e Seminarii septis egrediantur, pergatis iuvenes ad usum sacrorum munerum formare. Quod gemina profecto consequetur utilitas: ut hinc nempe, ad concreditum populum missi, neque animi offensiunculas iidem accipiant, neque desperatione afficiantur, quod earum rerum insoliti sint; ut illinc, sine ulla temporis illius verni iactura, labores suos, quo magis oportet, ab initio intendunt.

Habes, Venerabilis Frater, paterni animi Nostra hortamenta, habes auspicia, quorum felices exitus cum a tua tuorumque amplissima navitate diligentiaque exspectamus, tum maxime a delata divinitus ope. Cuius superni auxilii pignus Apostolica esto Benedictio, quam Tibi, tuae dicionis clero, praesertim vero Seminarii moderatoribus, magistris, alumnis, universoque populo tuis curis credito propensissima voluntate impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die XX mensis Septembris, anno MDCCCCLX, Pontificatus Nostri secundo.

IOANNES PP. XXIII

¹ Conc. Trid. Sess. 23, *De Ref.* c. 18.

² Leonis XIII *Acta* 7, 224.

ALLOCUTIONES

I

*Ad alumnos Collegii S. Bedae in Urbe, qui Summum Pontificem laeti receperunt, nova prope Ostiensem Basilicam domo exstructa. **

L'odierna giornata, in cui lietamente visitiamo il vostro Pontificio Collegio, e lo studentato internazionale dei Trappisti, Ci offre la gioia di incontrare, in intima effusione di affetto, i chiamati ad una vita di preghiera e di apostolato, sebbene in diversa applicazione di generoso servizio nella Chiesa di Dio.

Tali incontri seguono, a non grande distanza, quelli recenti con i Seminaristi Romani a Roccantica, e con i religiosi Benedettini di Subiaco, a indicazione solenne, davanti al mondo intero, della sollecitudine, piena di paterna compiacenza, che nutriamo per le speranze della Chiesa, rappresentate dal clero diocesano secolare e regolare; per le vostre vite che si protendono fervidamente verso le trepide attese del domani.

Diletti figli!

È dunque con profonda soddisfazione che siamo venuti alla nuova Sede del Pontificio Collegio Beda, ove recentemente vi siete trasferiti, lasciando l'antico domicilio di Via San Nicolò da Tolentino, non più del tutto rispondente all'alto scopo, per cui era stato voluto. Ma quanto mai significativo questo passaggio dall'antica via del centro di Roma alle vicinanze della tomba di San Paolo! Ogni volta che il vostro sguardo si poserà su la maestosa Basilica voi penserete all'Apostolo delle genti, alla sua vocazione ardentemente corrisposta, al suo desiderio di vivere e di morire soltanto per Cristo: « *gratia autem Dei sum id quod sum, et gratia eius in me vacua non fuit, sed abundantius illis omnibus laboravi: non ego autem, sed gratia Dei mecum* ».¹ La vicinanza del glorioso sepolcro dell'atleta di Cristo sarà per voi un continuo stimolo a considerare nella luce di Dio il dono della vocazione, e ad adeguarvi ad essa con pronta e totale generosità.

Oh, quanto dobbiamo ringraziare il Signore per questo segno tangibile della sua presenza nel mondo! La sua voce chiama: nell'anima del giovane non ci sono secondi fini, non tradizioni familiari da tramandare,

* Die 20 Octobris mensis a. 1960 habita.

¹ 1 Cor. 15, 10.

non mire di ambizione o di vantaggi terreni : ma solo la gloria di Dio, la santificazione del suo nome, l'avvento del suo regno, l'adempimento della sua volontà, in perfetta adeguazione alle sublimi richieste del *Pater Noster*. Quale luce, quale grandezza, quale incanto investe l'intera persona dei chiamati !

Essa è dunque ben degna di assoluta generosità, su l'esempio di Paolo Apostolo che, sorpreso da Dio, lasciò su l'istante ogni cosa per consacrarsi alla sua nuova missione. Essa richiede in tutti una piena corrispondenza, fatta di totale donazione, di completo distacco dai beni, dalle preminenti preoccupazioni di carattere terreno, dagli stessi parenti, per correre da giganti su la via prescelta, per rivestirsi della volontà e dei sentimenti dell'eterno Sacerdote : « *Vivo autem, iam non ego, vivit vero in me Christus ... qui dilexit me, et tradidit semetipsum pro me* ». ²

La risposta all'invito divino — voi lo testimoniate, diletti figli — può venire data in ogni età. Per qualcuno si tratta dell'intera vita, donata al Signore fin dalla fanciullezza, com'è stato per il grande Dottore della vostra patria, il venerabile Beda, da cui prende nome questo Collegio ; per altri ci può essere la folgorazione improvvisa nel pieno della vigoria degli anni migliori, come in una mistica via di Damasco. Davanti a Dio non contano gli anni, ma l'intensità dell'amore con cui a Lui si risponde e si serve.

In questa luce acquista particolare significazione l'importanza del vostro Collegio, che accoglie e prepara al sacerdozio coloro che hanno avuto la vocazione in età matura e provetta. Esso è dunque, nel suo genere unico e caratteristico, una grande e pubblica affermazione del gran bene della vocazione : ed è per questo che Ci è stato tanto gradito oggi passare di qua, ad esprimervi il Nostro incoraggiante e beneaugurante compiacimento.

Ma c'è anche un'altra ragione, che ha particolare peso nella Nostra estimazione per questo Collegio : esso è infatti la vivente testimonianza di questa generosa prontezza di corrispondenza alla vocazione specialmente da parte dei figli di Inghilterra, alla quale va il Nostro paterno pensiero.

Come il Nostro Predecessore S. Gregorio Magno, che fin da giovane — secondo la gentile notizia trasmessa proprio da S. Beda il Venerabile ³ — aveva provato vivo affetto per quegli antichi figli della vostra

² Gal. 2, 20.

³ *Historia eccl. gentis Angl.* II, 1; Migne, P.L. 95, 51.

terra, così amiamo dirvi che non meno intensa è la benevolenza che nutriamo Noi per la vostra nazione, in particolare per la vita cattolica che in essa si espande.

Sempre grato è infatti il ricordo degli incontri coi Vescovi di Inghilterra — ormai venuti quasi tutti all'abbraccio e all'effusione di speranze e di mutua carità col Padre comune — come pure con le illustri personalità civili e con particolari gruppi di pellegrini e di visitatori: tutti incontri che lasciarono nel Nostro cuore forti e soavi emozioni.

Diletti figli! Ciascun popolo ha una sua ricchezza di tradizioni e di virtù native, che può e deve elevarsi e trasfigurarsi come mezzo di apostolato prezioso e fruttuosissimo, ed espandersi ad edificazione universale. Le doti della nazione Inglese sono note in tutto il mondo: sicchè voi, prescelti di fra la vostra gente per divina chiamata, avrete modo di trasfondere nell'azione sacerdotale, che sarete chiamati a svolgere, quei tratti di umanità, di signorilità, di ponderazione che sono propri del vostro Paese, e che distinguono le belle figure sacerdotali, uscite nel passato da questo Collegio, nella loro feconda e distinta attività al servizio della Chiesa, per il bene dei vostri connazionali. Possa questa azione espandersi in benefico raggio su quanti amano e cercano la verità, e dare irresistibile attrattiva al vostro apostolato.

Noi preghiamo per voi, diletti figli, per la vostra preparazione al Sacerdozio; e siamo certi che il vostro Collegio, nel nome e nella protezione dell'Apostolo delle genti e di S. Beda il Venerabile, sarà per voi veramente la fucina ardente del vostro ministero di domani, in un fuoco sempre crescente di carità e di preghiera, di raccoglimento e di studio, di serenità e di letizia, nel sorriso benedicente del Padre che è nei Cieli.

And now, beloved sons, a word in English to express to you simply and directly the wish, that you may successfully complete the studies you have begun in this City of Rome, luminous centre of Catholicism; and achieve a perfect priestly formation, in harmony and union of the gifts of nature and of grace, so that your zeal may contribute to the rejoicing of the universal Church.

We are happy to add to these wishes Our particular paternal Apostolic Blessing, which We lovingly impart to Our Venerable Brothers and Beloved Sons here present, to the Rector and Staff of the College, to each of you and to your families at home, as a pledge of continued divine assistance and benevolence.

II

*Ad Patres ac sacrarum disciplinarum ex universis nationibus alumnos Ordinis Cistercensium Strictioris Observantiae, cum novam eiusdem Ordinis domum principem in Urbe ad Aquas Salvas Beatissimus Pater invisit. **

Chers fils,

Notre joie est grande de Nous trouver aujourd'hui au milieu de vous, sur ce « Monte Cistello » dont le nom rappelle si heureusement les grands souvenirs de vos origines. Nommer Citeaux, c'est nommer Saint Bernard, c'est faire revivre l'ardente piété et la joyeuse austérité de vos premiers Pères. C'est évoquer, à leur suite, traversant les siècles, l'immense procession de saints religieux — *turbam magnam, quam dinumerare nemo poterat*¹ — qui ont, du fond de leurs monastères, répandu dans la chrétienté le parfum pénétrant d'une vie toute retranchée du monde et entièrement consacrée à Dieu : *umbratilem*, comme l'appelait Pie XI, *remotamque a mundi strepitu dementiisque vitam*.²

La vie contemplative ! Oh ! Qu'elle est précieuse aux yeux de Dieu, précieuse à l'Eglise ! Nous le disons dans Notre lettre à votre vénéré et cher Abbé Général : elle constitue une des structures fondamentales de la Sainte Eglise, elle a été présente à toutes les phases de son histoire bimillénaire, toujours féconde en solides vertus, toujours riche d'un mystérieux et puissant attrait sur les âmes les plus hautes et les plus nobles.

Et vous avez le bonheur d'assurer ici, au centre de la chrétienté, tout près de l'antique Abbaye des Trois-Fontaines (qui — on vient de nous le rappeler — donna un pape à l'Eglise : le bienheureux Eugène III), la continuité de ces traditions vénérables et séculaires ! Voici donc surgir, aux portes de la vaste cité, toute trépidante du mouvement de ses innombrables pèlerins, une nouvelle oasis de silence et de prière : la Maison Généralice et la maison internationale d'étudiants de l'Ordre des Cisterciens Réformés ! Nous aimons à Nous y arrêter, chers fils, pour respirer un instant avec vous cette atmosphère de paix et de recueillement si caractéristique des monastères trappistes : invitation perma-

* Die 20 Octobris mensis a. 1960.

¹ Apoc. 7, 9.

² Constitutio Ap. *Umbratilem*; A. A. S. XVI (1924), p. 385.

nente à l'élévation de l'âme vers Dieu ; rappel muet des exigences fondamentales de la vie spirituelle : l'oraison, la contemplation, le travail silencieux, le sacrifice. *Beati qui habitant in domo tua, Domine! Melior est dies una in atriis tuis super milia!*³

Et si, des hauteurs de ce « Monte Cistello », le regard se porte vers la grande ville, il voit émerger sur l'horizon, au loin la coupole de la Basilique de Saint-Pierre, et, plus proche, le campanile de Saint-Paul-hors-les-murs : le rappel des origines de l'Eglise, des lieux à jamais sacrés et précieux du martyre des deux grands Apôtres. *O felix Roma, quae tantorum Principum es purpurata pretioso sanguine!*⁴ Ainsi vous êtes aux portes de Rome, et vous êtes en même temps au centre de l'Eglise : isolés des bruits de la populeuse cité, mais pieusement à l'écoute des battements du cœur de l'Eglise mystique du Christ. Quel sujet de méditation, chers fils ! A Rome, aux pieds de la Chaire de Pierre, le gouvernement central d'un Ordre dont la bienfaisante et pacifiante présence est partout dans le monde ; et à l'ombre de cette demeure hospitalière, une élite de jeunes lévites qui repartiront demain vers les Trappes disséminées sur toute la terre, pour y affermir dans leur sainte vocation leurs frères plus jeunes et moins favorisés. Motif de fierté pour vous. Motif de joie et de doux réconfort aussi, laissez-Nous vous le dire, pour le Chef de l'Eglise visible, qui professe humblement, selon la tradition constante de ses prédécesseurs, le plus grand respect et la plus haute estime pour la forme de vie qui est la vôtre. Vie d'intime union à Dieu par l'amour, dont Pie XI, que Nous aimons à citer à nouveau, proclamait jadis tout le prix lors de la canonisation d'une carmélite, la Bienheureuse Thérèse Marguerite Redi : « En vérité, disait-il, ce sont ces âmes très pures et très élevées, qui, par leur souffrance, leur amour et leur prière, exercent en silence dans l'Eglise l'apostolat le plus universel et le plus fécond ».⁵

Voilà une garantie de la valeur, aux yeux de l'Eglise, de la vie contemplative. D'autres s'adonnent, à l'exemple de Marthe, aux tâches extérieures du ministère. Mais c'est Marie qui reçoit, des lèvres du Sauveur, l'assurance qu'elle a choisi la meilleure part. Cette part est la vôtre.

Ainsi donc, chers fils, fidélité à la Règle, fidélité aux vénérables et saintes traditions de l'Ordre. Et parmi celles-ci, il Nous plaît de men-

³ Ps. 83, 5 et 11.

⁴ Brév. Vat. Hymne des premières vêpres des SS. Pierre et Paul.

⁵ A. A. S. XXVI (1934), p. 106.

tionner cette belle union de charité qui fait de tous les Trappistes du monde une grande famille, une famille où l'on ignore les limites territoriales, les distinctions en provinces et en nations. Que ce nouvel édifice soit désormais le centre et comme le vivant symbole de cette fraternelle union : *Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum!* ⁶

De ce sanctuaire montera maintenant vers Dieu la sainte psalmodie, ici se déroulera l'*Opus Dei*, la prière officielle de l'Eglise. Permettez qu'au nom de cette divine Eglise du Christ Nous vous disions en confiance combien Nous comptons, à la veille du Concile Œcuménique, sur la prière des contemplatifs qui, dégagés de tout souci extérieur, peuvent se donner entièrement à ce rôle béni d'intercesseurs auprès de Dieu!

Chers fils! Tous les sentiments que suscite dans Notre cœur la visite de ce jour, Nos vœux paternels pour vous et pour tous ceux que vous représentez à Nos yeux, Nous les confions en terminant à la Reine de Citeaux, la Vierge bénie, si admirablement célébrée par votre grand S. Bernard, et vers qui s'élèvent chaque soir, dans le silence de vos monastères, les accents virils et si émouvants du *Salve Regina* cistercien. Qu'elle soit ici, partout, toujours, votre maternelle protectrice! *Sedes Sapientiae, Mater Divinae gratiae, Mater Christi, ora pro eis, nunc et semper. Amen.*

III

*Ad Praelatos Auditores, Officiales et Advocatos Tribunalis Sacrae Romanae Rotae: de coniugii ac christianae familiae sanctimonia. **

È motivo di intima consolazione accogliere per la seconda volta i componenti della Sacra Romana Rota: Collegio dei Prelati Uditori, Officiali del Tribunale, Avvocati che in esso prestano la loro opera.

Diletti figli: l'inaugurazione dell'Anno Giudiziario vi ha visti riuniti nel corroborante vincolo della preghiera, per invocare dallo Spirito Consolatore i doni inestimabili della sapienza, del consiglio, della forza, l'assistenza della luce divina su le vostre menti, impegnate in un esercizio costante di prudenza e di maturo giudizio.

Ella, signor Decano, ha voluto sottoporre alla Nostra attenzione la mole di lavoro svolta durante l'anno trascorso.

Mentre Ci è caro esprimerle la soddisfazione dell'animo per tale rinnovata prova di perizia e diligenza da parte di tutti i componenti questo

⁶ Ps. 132, 1.

* Die 25 Octobris mensis a. 1960.

Tribunale, desideriamo trarre da essa motivo per un più vasto rilievo, che sgorga spontaneo in considerazione delle cause trattate: rilievo e monito che rispecchia le sollecitudini della Chiesa, e che Ci auguriamo sia accolto da quanti, in tutto il mondo, insieme con voi, hanno a cuore la tutela e l'avvaloramento del sacro vincolo matrimoniale e dell'istituto familiare.

Dalla relazione a Noi presentata risulta infatti evidentissimo come le cause matrimoniali siano motivo pressochè preminente del lavoro della Sacra Rota. E come è facile immaginare, può accadere che, al di là dell'apparato giuridico — che vi impone un grave esercizio di studio e di ministero delicatissimo — le parti interessate, più o meno coscientemente, non soltanto portino avanti i motivi che militano in favore o contro l'esistenza del vincolo, ma talora mettano in discussione proprio gli aspetti più sacri del vivere cristiano.

C'è indubbiamente, in questo nostro tempo, qualcosa che insensibilmente fa dilagare i pericoli cui va soggetto l'istituto familiare, e accentua le insidie che lo indeboliscono: e questo avviene in forma più insistente, più seducente, più subdola che per il passato.

La Chiesa non ha mai mancato di levare alta la sua voce di allarme, di fronte ai pericolosi cedimenti della coscienza individuale e collettiva su questo campo così delicato, e denso di conseguenze per la vita sociale: le encicliche, i documenti, i discorsi dei Nostri Predecessori sono là a testimoniare l'ansia materna e provvida della Chiesa. Anche oggi essa non viene meno al suo mandato, ricevuto da Cristo stesso. Essa anzitutto e soprattutto prolunga, e meglio e più compiutamente divulga il suo magistero, sempre appropriato quanto severo.

Per questo, diletti figli, intendiamo attirare l'attenzione di tutti gli uomini di buona volontà — giuristi, sociologi, educatori e semplici fedeli — sul gravissimo problema della santità del matrimonio, affinché siano sempre più efficacemente scongiurati quei pericoli, ai quali abbiamo accennato. Sono brevi riflessioni, che affidiamo con semplicità alla comune meditazione. Esse toccano tre punti di pratica pastorale e di autentico apostolato: I. il dovere per tutti della istruzione; II. la robustezza della dottrina in chi deve educare, consigliare, giudicare; III. il perenne richiamo alla paternità di Dio.

I. In primo luogo il *dovere dell'istruzione* su la dignità e gli obblighi della vita coniugale.

Parlando ad un gruppo di sposi novelli, il 22 aprile del 1942, Pio XII rammentava loro che « il matrimonio non è solo ufficio di natura, ma per

le anime cristiane è un gran sacramento, un gran segno della grazia e di cosa sacra, qual è lo sposalizio di Cristo con la Chiesa, fatta sua e conquistata col suo sangue per rigenerare a nuova vita di spirito i figli degli uomini, che credono nel nome di Lui ... Il sigillo e la luce del sacramento, che, per così dire, trasnaturano l'ufficio della natura, danno al matrimonio una nobiltà di onestà sublime, che comprende e riunisce in sè non solo l'indissolubilità, bensì ancora tutto ciò che spetta al significato del sacramento ».¹

Ora, questa luminosa bellezza dell'insegnamento cristiano sull'essenza del matrimonio richiede anzitutto continuata e suadente catechesi dei fedeli, che raggiunga tutti gli strati della vita sociale. In particolare è necessario, anzi è urgente che questa catechesi arrivi principalmente ai giovani, che si appressano al matrimonio, ne scuota le coscienze, e li renda pensosi del gravissimo dovere della istruzione religiosa in questa materia tanto delicata.

Oh, sì, sappiamo che da molte parti si sono avviate varie intraprese, servendosi dei mezzi che la stampa e la tecnica oggi mettono a disposizione, per rendere più efficace, e anche attraente, questo impegno di istruzione: pubblicazioni scientifiche, consultori, corsi di studio, prediche specializzate. Esprimiamo un vivo compiacimento per tali esperimenti, che, lentamente avviati, delicatamente saggiati, e debitamente approvati dalla Superiore Autorità Ecclesiastica, accendono la soave speranza di un sempre più consolante raccolto di buoni frutti.

Occorre procedere in questo senso, con ogni energia e sincerità: le condizioni del tempo lo richiedono senza indugio. L'età giovanile — e specialmente l'epoca del fidanzamento — avvolge talora nella nebbia di un male inteso, o non sufficientemente disciplinato sentimento ed espressioni di amore, la limpida chiarezza degli ideali. Dicendo questo non si va lontani dal vero: lo confermano le suggestioni della stampa, della radio, del cinema nelle loro espressioni più vacue e prive di fondo morale. Si osservi inoltre quel complesso di manifestazioni festaiole che creano un ambiente artefatto, si impongono con mille mezzi seducenti — che in realtà violentano la coscienza —, modificano in senso peggiorativo le costumanze tradizionali, e come primo e più rovinoso effetto diseducano la gioventù.

A considerare la gravità del pericolo, costituito non tanto da episodi individuabili e determinabili, quanto invece da un diffuso rilassamento

¹ *Discorsi e Radiomessaggi*, IV, pp. 46-47.

di salde barriere morali, sgorga spontaneo l'invito, che ripetiamo ardentemente in *visceribus Iesu Christi* anzitutto ai pastori di anime, affinché adoperino ogni mezzo, nelle istruzioni e nei catechismi, con la voce e con gli scritti divulgati largamente, per illuminare le coscienze dei genitori e dei giovani sul loro dovere.

Ed estendiamo questo invito anche a quanti hanno volontà e mezzi per influire su la pubblica opinione, affinché i loro interventi siano sempre di chiarificazione, non di confusione delle idee; di rettitudine, di rispetto per il più grande e prezioso bene della vita sociale: l'integrità del matrimonio.

II. Tale dovere esige particolare *robustezza di dottrina* in quanti per specifica vocazione e professione debbono spesso interessarsi di questi problemi.

E questo anzitutto in voi giuristi: robustezza nutrita alle fonti del diritto naturale e positivo, che non cede a nessuna lusinga e debolezza ed è al tempo stesso accompagnata da un perfetto equilibrio di giudizio, proveniente dalla conoscenza delle condizioni del tempo in cui viviamo.

Robustezza ancora negli educatori e nei medici. Non saranno mai abbastanza deplorati i danni arrecati in questo campo dalla concezione naturalistica, prima, e materialistica, poi, della vita, con particolare riguardo al matrimonio ed alla famiglia. Cercando di sottrarne l'ambito e la difesa alla materna vigilanza della Chiesa, riducendone il valore a istituzioni puramente umane, si è venuti a poco a poco a indebolirne sempre di più la struttura e la compattezza.

Mentre invece non sarà mai abbastanza sottolineato che la purezza dei costumi, la sana educazione dei sentimenti, la stima dei valori umani visti in armonia col soprannaturale: tutto ciò previene e risolve in partenza quelle situazioni, che affidate al diritto lasciano pur sempre negli animi delle ferite che non rimarginano. Anche qui, occorre tener presente l'attuale stato di cose provocato dal peccato originale, che postula necessariamente il ricorso alla grazia; questa sola può riportare lo smarrito equilibrio nell'uomo ferito; e, se si astraie da essa, volutamente ignorandola, si priva la vita coniugale del suo sostegno più valido.

Ora, questo è anche il dovere di educatori e di medici cristiani, che vogliano considerare la loro professione non unilateralmente, ma nella pienezza della situazione reale dell'uomo, al cui risanamento concorrono, in feconda armonia, il naturale ed il soprannaturale.

La leggerezza con cui in tante occasioni si affronta il problema matrimoniale, ed il preoccupante indebolimento degli argini morali, sono

causati non soltanto da una deficienza di istruzione religiosa — come abbiamo accennato — ma anche dalla mancanza di idee chiare e precise da parte di coloro i quali, per la loro professione, debbono essere di luce e di guida alle giovani generazioni. Dal tentennare delle loro convinzioni, dalla superficialità e anche dall'errore della loro formazione filosofica e religiosa, e — lo diciamo con dolore — talora dalla perversa volontà di osteggiare l'azione della Chiesa, parte il primo colpo alla fermezza di tante coscienze, cui l'incontro con educatori e medici anticristiani è stata talvolta occasione e causa di dolorose abdicazioni.

Robustezza dunque di convinzioni, di dottrina, di volontà, attinta allo studio continuo, all'atteggiamento umilmente sincero dell'anima, che sa come la retta e profonda scienza non va mai, nè mai può andare contro i dettami della Rivelazione e dell'insegnamento della Chiesa.

III. Un terzo mezzo Ci pare assai opportuno per stabilire fermamente la sicurezza della famiglia, ed esso si ricollega con quanto abbiamo già detto finora. E cioè il perenne richiamo della paternità di Dio, « *ex quo omnis paternitas in caelis et in terris nominatur* ».²

L'intima ed eterna fecondità, che è nel seno di Dio, in certo qual modo si riflette operosa e benigna nei figli degli uomini, elevati all'altissima dignità e dovere di procreatori.

Nella famiglia si ha la più mirabile e stretta cooperazione dell'uomo con Dio: le due persone umane, create a immagine e somiglianza divina, sono chiamate non soltanto al grande compito di continuare e prolungare l'opera creatrice, col dare la vita fisica a nuovi esseri, cui lo Spirito vivificatore infonde il possente principio della vita immortale; ma anche all'ufficio più nobile, e che perfeziona il primo, della educazione civile e cristiana della prole.

Tale ferma convinzione, basata su una sì alta verità, basta ad assicurare ad ogni unione matrimoniale la stabilità del suo vincolo, e rendere consapevoli i genitori della responsabilità che essi assumono davanti a Dio e davanti agli uomini.

Gli educatori ed i pastori di anime sanno per esperienza quale vigore di santo entusiasmo e di grata riconoscenza a Dio tali considerazioni suscitano nella gioventù, che si prepara al matrimonio, e quale commovente serietà di assensi e di propositi essa suscita nel loro animo generoso.

Sia dunque diffusa con tutti i mezzi a disposizione la gioiosa con-

² Eph. 3, 15.

sapevolezza di questa augusta nobiltà dell'uomo, del padre e della madre di famiglia, come primi collaboratori di Dio nel proseguimento dell'opera sua nel mondo, nel dare nuove membra al Corpo Mistico di Cristo, nel popolare il Cielo di eletti, che canteranno per sempre la gloria del Signore.

Diletti figli,

Il 19 ottobre dello scorso anno, nel primo incontro con la Sacra Romana Rota, Ci siamo soffermati a considerare lo spirito animatore di questo Tribunale e i compiti ad esso affidati dai Sommi Pontefici, a cominciare da Giovanni XXII, fino a S. Pio X che nel 1908 ne riordinò l'attività preziosa e benemeritissima. E voi siate Ci larghi di amabile cortesia comprendendo il motivo che ispirò le Nostre parole odierne. Di fatto sul Nostro cuore sacerdotale, come sul vostro, le cause sottoposte alla Rota battono talora con accento di ansiosa mestizia, come di qualcosa che insidiata chiede protezione, impone coraggio di ricerca e di decisione; fermezza di ideali e di apostolica attività.

Per questo dunque abbiamo voluto confidarvi alcune considerazioni di natura pastorale, certi che esse non soltanto trovano in voi pieno consentimento, ma sono altresì movente al vostro quotidiano lavoro. E amiamo pensare pure che le Nostre parole troveranno eco di seria riflessione presso sempre più vasta cerchia di fedeli, aperti e sensibili alla parola del Padre.

Al termine della presente Udienza, Noi invochiamo il Signore perchè in special modo vi assista nel compimento perfetto delle gravi responsabilità di lavoro, che vi sono commesse; e vi invitiamo a pregarlo ardentemente con le profonde parole della Scrittura, e che ben si adattano alla vostra attività: « *Da mihi sedium tuarum assistricem sapientiam ... Mitte illam de caelis sanctis tuis et a sede magnitudinis tuae, ut mecum sit et mecum laboret, ut sciam quid acceptum sit apud te; ... deducet me in operibus meis sobrie, et custodiet me in sua potentia* ». ³

Con tale luce di aiuto, la vostra opera continuerà ad essere di grande utilità alla Chiesa, ed a distinto onore per ciascuno di voi. Ed a conferma di questo augurio cordialissimo, siamo lieti di testimoniare la Nostra compiacenza con una speciale e propiziatrice Benedizione Apostolica, che lasciamo a tutti voi qui presenti, alle vostre famiglie, ed a quanti vi sono cari.

³ Sap. 9, 4, 10-11.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PROVISIO ECCLESiarUM

Sanctissimus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

die 27 Februarii 1960. — Titulari episcopali Ecclesiae Madensi praecepit Exc. P. D. Michaëlem Paternain, hactenus Episcopum Floridensem.

die 30 Aprilis. — Metropolitanæ Ecclesiae Aracajuensi, noviter erectae, Exc. P. D. Iosephum Vincentium Távora, hactenus Episcopum eiusdem dioecesis.

die 29 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Lorenensi R. P. D. Iosephum Melhado Campos, Vicarium Generalem et Archipresbyterum Capituli metropolitani Botucatuensis.

— Cathedrali Ecclesiae Piracicabensi R. D. Anigerum Franciscum Mariam Melillo, canonicum Capituli metropolitani Campinensis et curionem parociae vulgo « Iracemápolis » appellatae.

die 11 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Mossorensi R. D. Gentilem Diniz Barreto, parochum oppidi vulgo « Limoeiro » appellati, in dioecesi Nazarenensi.

die 25 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Propriensi, noviter erectae, R. P. D. Iosephum Brandão de Castro, e Congregatione Sanctissimi Redemptoris.

die 5 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Floridensi Revmum P. D. Humbertum Tonna, Antistitem Urbanum, parochum civitatis vulgo appellatae « Mercedes », in dioecesi Saltensi in Uruguay.

die 9 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Fodinensi, noviter erectae, Exc. P. D. Iosephum Mariam Cavallero, hactenus Episcopum Melensem.

— Cathedrali Ecclesiae Melensi R. D. Orestem Nuti, sodalem Societatis S. Francisci Salesii.

— Cathedrali Ecclesiae Aegitaniensi Exc. P. D. Polycarpum da Costa Vaz, hactenus Episcopum Macaonensem.

die 23 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae S. Ioannis a Rege, noviter erectae, Exc. P. D. Delphinum Ribeiro Guedes, hactenus Episcopum Leopoldinensem.

— Cathedrali Ecclesiae Stantianae, noviter erectae, R. D. Franciscum Assisiensem Portela, parochum civitatis vulgo appellatae « Maranguape », in archidioecesi Fortalexiensi.

die 2 Augusti. — Praelaturae « nullius » Caacupensi, noviter erectae, R. D. Ismaëlem Rolon, e Societate S. Francisci Salesii.

die 29 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Auratopolitanae R. P. Carolum Schmitt, sodalem Ordinis Fratrum Minorum.

die 1 Septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Pariensi Revmum P. D. Franciscum Bertoglio, ex archidioecesi Mediolanensi, Antistitem Urbanum, rectorem Pontificii Seminarii Longobardi SS. Ambrosii et Caroli in Urbe.

die 3 Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Caesariensi in Palaestina Exc. P. D. Dinum Staffa, e dioecesi Imolensi, Secretarium Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Samosatensi Exc. P. D. Periclem Felici, e dioecesi Signina, Secretarium Generalem Pontificiae Commissionis Centralis Praeparatoriae Concilii Vaticani Secundi et Vicarium Emi P. D. Cardinalis Archipresbyteri Patriarchalis Basilicae Principis Apostolorum de Urbe.

die 14 Septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Arbensi R. P. D. Eduardum E. Swanstrom, ex dioecesi Bruklyniensi, quem deputavit Auxiliarem Emi P. D. Francisci S. R. E. Card. Spellman, Archiepiscopi Neo-Eboracensis.

die 21 Septembris. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Acridensi Exc. P. D. Michaëlem Paternain, hactenus Episcopum titularem Madensem.

II

SIGNINAE

DECRETUM

DE ALTERIUS DIGNITATIS ERECTIONE IN CAPITULO CATHEDRALI

Cum in Cathedrali Capitulo Signino una sit in praesens Archidiaconatus dignitas, ad augendum decus et ornamentum eiusdem Cathedralis ecclesiae, quae Basilicae minoris titulo condecoratur, Excñus P.

D. Aloisius Maria Carli, Episcopus Signinus, ipso consentiente Capitulo, ab Apostolica Sede nuper exposulavit ut altera constitueretur Capitularis Dignitas sub nomine « Primiceriatus ».

Sacra igitur Consistorialis Congregatio, rei opportunitate perspecta, porrectis precibus libenter annuendum censuit. Quapropter, vigore specialium facultatum sibi a SSmo Domino Nostro Ioanne Divina Providentia Pp. XXIII tributarum et suppleto, quatenus opus sit, interesse habentium vel habere praesumentium consensu, praesenti Consistoriali Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae forent, in Cathedrali Capitulo Signino canonicae praebendam, quam modo possidet Revms D. Caietanus Colaiacono, perpetuo erigit et instituit in Capitularem Dignitatem, nomine *Primiceriatus* appellandam. Ita constitutus Primicerius alterum dignitatis locum in Capitulo obtinebit simulque omnibus iuribus, officiis et privilegiis cohonestabitur, quibus Capitulares Dignitates ex iure communi fruuntur et gaudent. Collatio vero huius Dignitatis, ad normam can. 396 § 1 C. I. C., reservata erit Apostolicae Sedi, quae pro hac prima vice Primiceriatum memorato canonico Caietano Colaiacono, vi huius Decreti, confert.

Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 21 mensis Decembris anno 1959.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicen., *Adessor*

III

BARRENSIS DE PIRAHY - VALENTINAE IN BRASILIA

DECRETUM

DE MUTATIONE FINIUM DIOECESIUM

Concrediti gregis spirituali bono apprime studentes Excmi Ordinarii dioecesium Barrensis de Pirahy et Valentinae in Brasilia ab Apostolica Sede exposulaverunt ut territorium civilis districtus vulgo nuncupati « Ipiabas » a dioecesi Valentina in Brasilia separaretur et dioecesi Barrensi de Pirahy adnecteretur.

Haec Sacra Congregatio Consistorialis, praehabito favorabili voto Excm̃i P. D. Armandi Lombardi, Archiepiscopi tit. Caesariensis Philippi et in Brasilia Apostolici Nuntii, rata huiusmodi immutationem animarum saluti cessuram, vigore specialium facultatum sibi a Ssm̃o Domino Nostro Ioanne Divina Providentia Pp. XXIII tributarum, oblati precibus annuendum censuit.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, eorum interesse habentium vel habere praesumentium consensu, praesenti Decreto separat a dioecesi Valentina in Brasilia integrum territorium praefati civilis districtus « Ipiabas », ad municipium « Barra do Piraí » pertinens, prouti in praesens per legem civilem terminatur, et dioecesi Barrensi de Pirahy perpetuo tribuit cum suis domibus, bonis ecclesiasticis quibuscumque piisque foundationibus, mutatis hac ratione utriusque dioecesis finibus.

Omnia acta et singula documenta praefatum territorium respicientia a tabulario Curiae dioecesis Valentinae in Brasilia ad tabularium Curiae dioecesis Barrensis de Pirahy quam primum transmittantur; ad clerum vero quod spectat, haec Sacra Congregatio decernit ut, simul ac praesens Decretum ad effectum deductum fuerit, sacerdotes in memorato territorio beneficium aut officium legitime detinentes et clerici legitimum domicilium habentes dioecesi Barrensi de Pirahy incardinati maneant.

Ad haec omnia perficienda eadem S. Congregatio memoratum Excm̃um P. D. Armandum Lombardi deputat, necessarias et opportunas eidem tribuens facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad eandem S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, authenticum exemplar actus peractae executionis remittendi.

Quibus super rebus praesens edit Consistoriale Decretum perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 13 mensis Iunii anno 1960.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicen., *Adessor*

IV

MASSANAE ET POPULIONENSIS

DECRETUM

COLLATIONIS TITULI ABBATIALIS

Cum urbs Plumbinum, quae in medio territorio Massanae dioecesis est posita, novissimis hisce temporibus sive fidelium numero sive industriae ac negotiorum copia tam prospera suscepit incrementa ut princeps eiusdem dioecesis civitas evaserit, Exc^mus P. D. Faustinus Baldini, Episcopus Massanus et Populionensis, ab Apostolica Sede expostulavit ut in bonum ac solamen fidelium matrix Plumbinensis civitatis ecclesia, Deo in honorem S. Anthimi dicata, eiusque pro tempore Archipresbyter parochus peculiari honoris titulo condecorarentur.

Quapropter S^mus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII, rei opportunitate perspecta, itemque perpendens praedicto S. Anthimi templo anteactis saeculis unitam in perpetuum fuisse Abbatiam S. Quirici, quae media aetate Populonium inter et Plumbinum floruit ac deinceps fuit suppressa, oblati precibus benigne annuendum censuit.

Praesenti igitur Consistoriali Decreto, perinde valituro ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent, idem S^mus Dominus Noster archipresbyteralem paroecialem ecclesiam S. Anthimi, in Plumbinensi civitate exstantem, *Abbatiali titulo ad honorem augere dignatus est*, ita ut in posterum appelletur *Ecclesia Archipresbyteralis Abbatialis Sancti Anthimi* et illius pro tempore archipresbyter parochus perpetuum similiter in modum *Archipresbyteri Abbatis titulo* potiatur.

Insuper Archipresbytero Abbati ut supra memorato, *durante munere et intra fines dioeceseos*, quae sequuntur privilegia libenter indulset:

1. Habitum *Praelatitium* coloris violacei in sacris functionibus gestare, idest caligas, collare, talarem vestem, sericam zonam cum duobus flocculis pariter sericis a laeva pendentibus, et palliolum seu mantelletum, supra rocchetum; insuper nigrum biretum flocculo ornatum coloris violacei; pileum item nigrum cum vitta serica, opere reticulato exornata eiusdem coloris violacei; rubini autem coloris erunt et serici: ocelli, globuli, exiguus torulus collum et anteriores extremi-

tates vestis et mantelleti exornans, eorum subsutum, itemque reflexus (*paramani*) in manicis (etiam *rocchetti*).

2. Alio habitu, Romanae Curiae Praelatorum proprio, vulgo *piano* appellato, uti in conventibus, solemnibus audientiis ecclesiasticis et civilibus: idest caligis et collari violacei coloris, veste talari nigra cum ocellis, globulis, torulo ac subsuto, ut supra, rubini coloris, serica zona violacea cum laciniis pariter sericis et violaceis, peramplo pallio talari item serico violaceo, non ondulato, absque subsuto aut ornamentis quibusvis alterius coloris, ac pileo nigro cum chordulis et sericis floculis violacei coloris. Communi habitu incedens, caligas et collare violacei coloris ac pileum, ut supra dicitur, gestare poterit.

3. Habere presbyterum adistentem in Missis solemnibus cum cantu.

4. Tandem palmatoria uti (a qua tamen abstinendum coram Ordinario vel maiori) in Missa cum cantu vel etiam lecta cum aliqua solemnitate celebranda; item in Vesperis aliisque solemnibus functionibus.

Ad haec autem exsequenda Sanctitas Sua deputare dignata est Exc^mum P. D. Faustinum Baldini, Episcopum Massanum et Populionensem, cum facultatibus necessariis et opportunis, ad effectum de quo agitur, etiam subdelegandi virum ecclesiasticum in dignitate constitutum, cum onere mittendi quam citius ad hanc Sacram Congregationem Consistorialem authenticum exemplar actus peractae executionis.

Contrariis quibusvis minime obstantibus etiam peculiari mentione dignis.

Datum Roma, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 25 Iunii 1960.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicen., *Adessor*

V

CORDUBENSIS IN ARGENTINA – CIVITATIS MARIAE

DECRETUM

DE FINIUM DIOECESIIUM MUTATIONE

Maiori animarum bono apprime studentes Exc^mi PP. DD. Raimundus Ioseph Castellano, Archiepiscopus Cordubensis in Argentina, et Albertus Deane, Episcopus Civitatis Mariae, ab Apostolica Sede expostulaverunt

ut paroecia vulgo *La Cruz* nuncupata ab archidioecesi Cordubensi in Argentina separaretur et dioecesi Civitatis Mariae adnecteretur.

Haec Sacra Congregatio Consistorialis, praehabito favorabili voto Exc^{mi} P. D. Humberti Mozzoni, Archiepiscopi Sidetani et in Republica Argentina Apostolici Nuntii, rata huiusmodi immutationem animarum saluti cessuram, vigore specialium facultatum sibi a Ss^{mo} Domino Nostro Ioanne Divina Providentia Pp. XXIII tributarum, oblati precibus annuendum censuit.

Quapropter, suppleto, quatenus opus sit, eorum interesse habentium vel habere praesumentium consensu, praesenti Consistoriali Decreto integrum territorium praefatae paroeciae vulgo *La Cruz* ab archidioecesi Cordubensi in Argentina distrahit et dioecesi Civitatis Mariae perpetuo adsignat cum suis domibus, bonis ecclesiasticis quibuslibet piisque foundationibus, mutatis hac ratione sive archidioecesis Cordubensis in Argentina sive dioecesis Civitatis Mariae finibus.

Statuit insuper Sacra Congregatio Consistorialis ut clerici in memorata paroecia legitimum habentes domicilium, statim ac praesens Decretum ad effectum deductum fuerit, dioecesi Civitatis Mariae censeantur incardinati.

Omnia acta et singula documenta praefatum territorium respicientia a tabulario Curiae Cordubensis in Argentina ad tabularium Civitatis Mariae, cum primum fas erit, transmittantur.

Ad haec omnia executioni mandanda eadem Sacra Congregatio memoratum Exc^{mum} P. D. Humbertum Mozzoni deputat, necessarias et opportunas eidem tribuens facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, onere imposito ad Sacram Congregationem Consistorialem, quam primum, authenticum exemplar actus peractae executionis remittendi.

Quibus super rebus praesens edit Consistoriale Decretum perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae datae forent.

Contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 18 mensis Iulii anno 1960.

✠ MARCELLUS Card. MIMMI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *a Secretis*

L. ✠ S.

† Iosephus Ferretto, Archiep. Serdicen., *Adessor*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Ioannes Divina Providentia Pp. XXIII singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum :

die 3 Maii 1960. — Titulari episcopali Ecclesiae Cardicensi praefecit R. P. Eligium Tato Losada, ex Instituto Hispanico a S. Francisco Xaverio pro Missionibus Exteris, quem constituit Vicarium Apostolicum S. Georgii.

die 21 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Kisiianae, noviter erectae, Exc. P. D. Mauritium Otunga, hactenus Episcopum titularem Tacapitanum.

die 28 Maii. — Cathedrali Ecclesiae Morombensi, noviter erectae, R. P. Iosephum Zimmermann, e Congregatione Missionariorum a S. Familia.

die 14 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Echinensi R. P. Eugenium Klein, e Congregatione Missionariorum Sacratissimi Cordis Iesu, quem constituit Vicarium Apostolicum Insulae Yule.

— Titulari episcopali Ecclesiae Agbiensi R. P. Leonem Lemay, e Societate Mariae, quem constituit Vicarium Apostolicum Insularum Salomoniarum Septemtrionalium.

die 21 Iunii. — Metropolitanae Ecclesiae Taboraënsi R. D. Marcum Mihayo, e clero saeculari indigena.

die 5 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Nassaviensi, noviter erectae, Exc. P. D. Paulum Leonardum Hagarty, hactenus Episcopum titularem Arbensem.

die 19 Iulii. — Cathedrali Ecclesiae Eldoretensi, noviter erectae, R. P. Iosephum Brendanum Houlihan, e Societate S. Patritii pro Missionibus ad Exteros.

die 12 Augusti. — Titulari metropolitanae Ecclesiae Rhoinensi Exc. P. D. Ferdinandum Perier, hactenus Archiepiscopum Calcuttensem.

die 3 Septembris. — Titulari episcopali Ecclesiae Olivensi R. P. Teonium Amal Ganguly, e Congregatione a S. Cruce, quem deputavit

Auxiliarem Exc. P. D. Laurentii Leonis Graner, Archiepiscopi Dac-chensis.

die 7 Septembris. — Metropolitanae Ecclesiae Vrhbosnensi Exc. P. D. Marcum Alaupović, hactenus Episcopum titularem Capitoliensem.

II

RUTABOENSIS ET BUKOBAENSIS (BUKOBÆNSIS - RULENGENSIS)

DECRETUM

DE FINIUM DIOECESIUM EARUNDEMQUE NOMINUM MUTATIONE

Eūmus ac Revm̃us P. D. Laurianus S. R. E. Cardinalis Rugambwa, Episcopus Rutaboēnsis, et Exc. P. D. Alafridus Lanctot, Episcopus Bukobaēnsis, maiori animarum bono prospicientes, preces ad Apostolicam Sedem porrexerunt ut cetera pars districtus civilis, cui vulgo nomen est Bukoba, quaeque hucusque ad dioecesim Bukobaēnsem pertinebat, ab eadem dioecesi distraheretur et ad dioecesim Rutaboēnsem adnecteretur; sedes autem Episcopi Rutaboēnsis in urbem vulgo Bukoba, quae princeps urbs est districtus eiusdem nominis, trasferretur; sedes vero Episcopi Bukobaēnsis in urbe vulgo Rulenge figeretur; nomen denique utriusque dioecesis a nova sede in posterum sumeretur.

Quibus precibus benigne annuendum esse visum est.

Itaque Sacra haec Congregatio de Propaganda Fide, vigore specialium facultatum sibi a SSmo Domino Nostro Ioanne Divina Providentia Papa XXIII tributarum, memoratam partem civilis districtus, cui vulgo nomen est Bukoba, a dioecesi Bukobaēnsi dismembrat et dioecesi Rutaboēnsi adnectit; sedem autem Episcopi Rutaboēnsis in urbem Bukoba, a qua nomen dioecesis ipsa sumet, Bukobaēnsis in posterum appellanda, transfert, cathedram autem veritatis in ecclesiam Sanctae Familiae ibidem exstantem; sedem vero Episcopi Bukobaēnsis in urbe Rulenge, a qua et ipsa nomen sumens Rulengensis vocabitur, figit, et cathedram veritatis in ecclesia inibi Christo Regi dicata.

Quibus super rebus praesens edidit Decretum, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 21 mensis Iunii, anno Domini 1960.

G. P. Card. AGAGIANIAN, *Pro-Praefectus*

L. ☒ S.

Adam Pucci, *Ad. a st.*

III

OTURKPOËNSIS
(MAKURDIENSIS)

DECRETUM

DE DIOECESIS SEDIS TRANSLATIONE ET NOMINIS MUTATIONE

Cum in Nigeria, ob peractam provinciae civilis de Oturkpo dismembrationem, nomen dioecesis Oturkpoënsis non amplius rerum conditioni respondeat, visum est huic Sacro Consilio Christiano Nomini Propagando ad memoratae dioecesis nominis mutationem procedere.

Itaque re mature perpensa, atque accepto favorabili voto Exc^{mi} Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Delegati, hoc idem Sacrum Consilium, vigore specialium facultatum sibi a SS^{mo} D^{ño} N. Joanne Divina Providentia Papa XXIII concessarum, dioecesim Oturkpoënsem deinceps a nomine Makurdi, quae urbs eiusdem provinciae civilis est princeps, Makurdiensem appellandam statuit: in eadem enim civitate Ordinarius, iuxta vota huic Sacrae Congregationi iam prolata, sedem suam habebit, et cathedram veritatis collocabit in maiori templo Sancto Spiritui dicato, quod idcirco templum ad Cathedralis gradum haec eadem Sacra Congregatio evehit.

Qua super re praesens Decretum emanavit, contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 28 mensis Iunii a. D. 1960.

pro E^{mo} D^{ño} Cardinali Praefecto

† P. Sigismondi, Archiep. tit. Neapolitan. in Pisidia, *a Secretis*

L. ☒ S.

X. Paventi, *officialis*

IV

BENENSIS IN CONGO BELGICO
(BENENSIS)

DECRETUM

DE MUTATIONE NOMINIS DIOECESIS

Quo aptius circumscriptionum ecclesiasticarum nomina rerum conditioni responderent, opportunum visum est ad dioecesis « Benensis in Congo Belgico », Metropolitanae Ecclesiae Bukavuensi subiectae, nominis mutationem procedere.

Quapropter haec Sacra Congregatio de Propaganda Fide, vigore facultatum a Sanctissimo Domino Nostro Ioanne Divina Providentia Papa XXIII sibi specialiter concessarum, statuit ut dioecesis « Benensis in Congo Belgico » deinceps dioecesis « Benensis » nuncuparetur.

In cuius rei memoriam eadem Sacra Congregatio praesens Decretum expediri iussit.

Datum Roma, ex Aedibus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 7 mensis Iulii a. D. 1960.

G. P. Card. AGAGIANIAN, *Pro-Praefectus*

L. ☒ S.

Adam Pucci, *Ad. a st.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

MARIANOPOLITANA

CANONIZATIONIS BEATAE MARGARITAE BOURGEOYS, VIRGINIS, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS SORORUM DOMINAE NOSTRAE.

SUPER DUBIO

An signanda sit Commissio re assumptionis Causae in casu et ad effectum de quo agitur.

Universam Canadensium Civitatem magno gaudio affecit Venerabilis Dei Famulae Margaritae Bourgeoys, Virginis, fundatricis Congregationis Sororum Dominae Nostrae, sollemnis in Basilica Vaticana glorificatio, die 12 Decembris anno Iubilari 1950 peracta.

Novensilis enim Beata, licet in Gallia nata, apud Canadenses diu vixit, maximam navavit operam puellis erudiendis et christiana reli-

gione instituendis. Marianopoli demum ad Superos feliciter evolavit die 12 Ianuarii anno 1706.

Exinde eam erga fidelium pietas ac religio ita in dies crevit, ut immensa Dei bonitas, eadem Beata opitulante, innumeras gratias caelestesque favores largiri benigne dignata sit, quos inter quidam veri miraculi notas praeseferre videntur, quae ad canonizationis honores viam feliciter explanare poterunt.

Quapropter R. P. D. Iosephus Géraud, Antistes Urbanus, Societatis Sancti Sulpitii Procurator generalis eiusdemque Causae postulator legitime constitutus, Eñi ac Revñi Domini Pauli Aemilii Cardinalis Léger, Archiepiscopi Marianopolitani, ceterorumque Canadensis Ditionis Archiepiscoporum et Episcoporum postulatorias Litteras depromens, Sanctissimum Dominum nostrum Ioannem Papam XXIII enixe est adprecatus, ut Canonizationis Causa Beatae Margaritae Bourgeoys, Virginis, resummi valeat.

Hinc Eñus ac Revñus Dominus Carolus Cardinalis Confalonieri, eiusdem Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis S. Rituum Congregationis Comitibus, die 15 Martii 1960 in Vaticano habitis, dubium discutiendum proposuit: An signanda sit Commissio reassumptionis Causae eiusdem Beatae, in casu et ad effectum de quo agitur. Eñi ac Revñi vero Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Eñi Ponentis, auditis quoque Praelatorum Officialium, praesertim Revñi P. Ferdinandi Antonelli, Fidei Promotoris Generalis, suffragiis, re mature perpensa, respondendum censuere: *Signandam esse Commissionem reassumptionis Causae Beatae Margaritae Bourgeoys, Virginis, si Sanctissimo placuerit.*

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Ioanni Papae XXIII, per Revñum P. Ferdinandum Antonelli, Fidei Promotorem Generalem, relatis, Sanctitas Sua, Purpuratorum Patrum sententiam ratam habens, propria manu *Commissionem reassumptionis Causae Beatae Margaritae Bourgeoys, Virginis*, signare benigne dignata est.

Die 16 Martii 1960.

✠ C. Card. CICOGNANI, Ep. Tusculan., *Praefectus*

L. ✠ S.

Henricus Dante, *a Secretis*

II

PATAVINA SEU CRACOVIEŃ.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVI DEI MAXIMILIANI MARIAE KOLBE,
SACERDOTIS PROFESSI ORDINIS FRATRUM MINORUM CONVENTUALIUM.

SUPER DUBIO

*An signanda sit Commissio introductionis Causae in casu et ad effectum
de quo agitur.*

« Maiorem hac dilectionem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis » (Io. 15, 13). Mirabilem hanc caritatem, eamque eo usque perductam ut animas nostras pro fratribus ponere non dubitemus, quam Christus Dominus et dictis et factis sapienter docuit, iamque in caelum aditurus discipulis suis in hereditatem reliquit, immo veri christiani signum ac notam peculiarem constituit, a permultis Christi sectatoribus perfectissimo modo excultam esse Ecclesiae monumenta disertissime testantur. Idque non modo antiquis illis temporibus cum fides apud christianos vividior atque efficacior fuisse creditur, sed nostra hac etiam aetate, cum, propter corruptos hominum mores falsasque doctrinas passim vulgatas, et fides et caritas refriguisse videri possunt.

Huius fraternae caritatis admirandum in modum nobis exemplum praebet Dei Famulus Maximilianus Maria Kolbe, sacerdos professus Ordinis Fratrum Minorum Conventualium, qui, die 7 Ianuarii anno 1894 in oppido v. d. Zunska-Wola, Lodzensis dioeceseos intra fines, in Polonia natus, Christi monitum de vitae iactura pro fratribus facienda ad litteram servavit.

Iuvenili aetate religiosam vitam amplexus, primum in Collegio Seraphico apud Leopolim studiis vacavit. Novitiatum ingressus, die 5 Septembris anno 1911 vota canonica nuncupavit, ac post annum in Urbem missus, sacrum litterarum studium cum pietate coniungens, duplicem lauream in philosophia et sacra theologia assecutus est, omniumque virtutum, quas deinceps exculturus erat, solida fundamenta iecit. Die 28 Aprilis a. 1918 sacerdos ordinatus est. Iuvat heic in primis flagrantissimam eius ac plane singularem pietatem erga Beatissimam Virginem Mariam Immaculatam commemorare. Huius honori cultuique augendo totam suam vitam consecravit: cum aliquot sociis enim, adhuc subdia-

conus, anno 1917 in Collegio Internationali sui Ordinis Romae, moderatoribus assentientibus, Militiam Mariae Immaculatae instituit, quam uti Piam Unionem Ecclesia deinceps probavit.

Studiorum curriculo expleto, anno 1919 patriam repetens, in Collegio Cracoviensi sacram theologiam per aliquod tempus docuit, infirma semper valetudine laborans. Brevi post ad pastorale ministerium totum impigre se dedit, ac Militiam Mariae Immaculatae late diffundere satagit. Anno 1927, obtento moderatorum sui Ordinis consensu, prope Varsaviam parvam civitatem fundavit, quam Niepokalonow, « Civitatem Immaculatae » vocavit, in qua sacerdotes et fratres laici, alique peculiari vocatione praediti, in apostolatu adlaborabant artem typographicam praesertim exercendo, ope ephemeridis cui titulus « Miles Immaculatae » ac diurnorum commentariorum catholicorum, qui late inter catholicos Poloniae diffusi erant, ac religionem et pietatem erga Beatissimam Virginem Immaculatam augebant. Anno 1930 in Iaponiam missus, devotionem Marianam illas inter gentes propagavit, et multos ad catholicam fidem convertit. Post sex annos in patriam reversus, ad suam « Civitatem Immaculatae » in Poloniam rediit, ibique usque ad annum 1939 commoratus est. Mense Septembri eiusdem anni, altero teterrimo universali bello exorto, Polonia ab hostibus occupata, ipse cum aliis multis captus, deinde in infami publicae custodiae campo, loci v. Oswiecim, detentus est. Ubi, cum catholicam fidem constantissime coram impiis tortoribus confessus esset, incredibile dictu est quot quamque horribiles corporis et animae contumelias, opprobria, vexationes, tormenta ob eam causam passus sit. Quibus tamen nec territus neque deiectus, captivitatis sociis animum addere, verbum Dei praedicare, eos a peccatis absolvere, etiam proprium cibum eis praebere perrexit. Tandem, cum unus ex captivis qui uxorem liberosque domi reliquerat, mortis sententiam acceperat, coram impio campi praefecto se sistens, pro illo calamitoso homine semetipsum morti obtulit; se enim esse aegrotum dicebat et inutilem, illum vero uxorem et liberos habere, qui eius opera et labore indigerent. Hinc ipse cum aliis novem captivis in tenebricosum carcerem subterraneum inedia interimendus detruditur, ubi sacerdotale ministerium ad mortem usque continuavit socios adhortans, Rosarium marianum clara voce recitare et cantus ad Virginem Mariam pandere. Tandem, post circiter tres hebdomadas, in vigilia Assumptionis Deiparae Virginis, anno 1941, cum ceteri unus post alium demortui iam essent, soli supererant quatuor, quos inter Maximilianus, qui, novissimus omnium, acido fenico in venas brachii sinistri iniecto, placidissime

in Domino quievit. Omnium corpora in crematorio in cineres redacta fuere.

Sanctitudinis fama, qua adhuc in vita fruebatur, vulgata eius heroica morte, magnum incrementum cepit, et propter gratias extraordinarias, eius intercessione obtentas, magis in dies lateque diffusa est et aucta. De ea ordinariae inquisitiones canonicae, ob peculiares rerum condiciones locorum et personarum, in ecclesiastica Curia Patavina annis 1948-52 peractae sunt, Varsaviae vero et Nagasaki rogatoriales annis 1948-51, ac Romam ad Sacrorum Rituum Congregationem transmissae.

Servatis vero omnibus de iure servandis, die 12 Maii anno 1955 decretum prodiit super scriptis perpensis ac perquisitis eidem Dei Famulo tributis, ut ad ulterius procedendum via explanaretur. Interim quamplurium Patrum Cardinalium, Archiepiscoporum, Episcoporum, Moderatorumque Ordinum Religiosorum ex universo fere orbe ad Apostolicam Sedem postulatariae litterae pervenere Causae Servi Dei Maximiliani Kolbe introductionem exposcentes.

Quare, instante Revmo P. Antonio Maria Ricciardi, sollertissimo Ordinis Fratrum Minorum Conventualium Postulatore Generali, infrascriptus Cardinalis Caietanus Cicognani, Episcopus Tusculanus, S. Rituum Congregationis Praefectus, Causae ponens seu Relator, in Ordinario S. Rituum Congregationis Coetu die 15 Martii anno 1960 in aedibus Vaticanis habito, dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis Causae praefati Servi Dei, in casu et ad effectum de quo agitur.* Eñi ac Revmi Patres, sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Cardinalis Ponentis, Praelatorum Officialium votis, praesertim Revmi P. Ferdinandi Antonelli, Fidei Promotoris Generalis, inspectis, omnibus diligenti studio perpensis, rescribendum censuere: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem, si Sanctissimo placuerit.*

Facta demum de iis omnibus Sanctissimo Domino nostro Ioanni Papae XXIII per ipsum Fidei Promotorem Generalem relatione, Sanctitas Sua, Purpuratorum Patrum sententiam ratam habens, propria manu *Commissionem introductionis Causae Servi Dei Maximiliani Mariae Kolbe* signare benigne dignata est.

Die 16 Martii anno 1960.

✠ C. Card. CICOGNANI, Ep. Tusculan., Praefectus

L. ✠ S.

Henricus Dante, a Secretis

III TARVISINA

CANONIZATIONIS BEATAE MARIAE BERTILLAE BOSCARDIN, VIRGINIS, INSTITUTI
SORORUM MAGISTRARUM A S. DOROTHEA FILIARUM SACRORUM CORDIUM.

SUPER DUBIO

*An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beatae ab Apostolica
Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.*

Beatarum Virginum honoribus die 8 mensis Iunii anno 1952 Venerabili Servae Dei Mariae Bertillae Boscardin, Instituti Sororum Magistarum a S. Dorothea Filiarum Sacrorum Cordium, in Patriarchali Basilica Vaticana sollemniter decretis, christifideles magis magisque in dies eamdem tamquam sanctitatis heroidem colere atque invocare perrexerunt, suprema Sanctorum corona eam exoptantes redimitam. Inde novis ipsa coruscare prodigiis coepit. Quamobrem die 9 Martii anno 1953 Causa canonizationis resumpta est. Cum autem in Sanctorum Caelitum honoribus decernendis divinum miraculorum sigillum rite agnoscat oporteat, binas sanationes Causae actores selegerunt sacroque huic foro, ut tantae mulieri supremi canonizationis compararentur honores, proposuerunt.

Porro, duae mirae, quae precibus et meritis Beatae Mariae Bertillae a Deo dicuntur sanationes patratae et de quibus Apostolicae inquisitiones habitae sunt, hic breviter referuntur et hoc Decreto promulgantur.

Prima quidem accidit dominae Veronicae Frigo, uxori Iacobi Zori, in pago quem vulgo appellant *Cesuna*, intra Patavinae dioeceseos fines, degenti. Quae mulier quadraginta et unum annos nata, cum suum octavum edidit natum, immediate mamillas persensit infirmas gravi cum dolore elataque feбри. Inutilia cum evasissent a medico praescripta medicamina, quarundam amicarum suasu voluit catharticum sumere. At loco salium a Monte Catilinae, ex errore, die 23 Aprilis a. 1952 acidum hausit oxalicum, quo eius maritus, faber lignarius, in sua arte utebatur, et quidem ea quantitate quae mortem omnino secum ferit. Protinus veneni effectus experta est, licet vomitionem ciere conata sit. A cura medicus eam in nosocomium urbis *Asiago* transferendam curavit. Bini medici

infaustam omnino prognosim ediderunt. Insequenti tantum mane causam veneficii cognoscere valuerunt, at nimis sero ad stomachi lavationem peragendam. Aegrotae condiciones in horas graviores fiebant, ita ut medici imminentem eius mortem portenderint.

Iamvero a primo in nosocomium ingressu infirma eiusque maritus necnon Sorores nosocomii preces ad implorandam intercessionem Beatae Mariae Bertillae fundere coeperunt. Die insequenti omnes nosocomii infirmi ad eundem effectum ad sacram Synaxim accesserunt. Novendialibus precibus expletis, aegrota extra omne periculum versabatur, et die 9 mensis Maii domum redire potuit. Haec sanatio praeter naturae leges evenisse una eademque sententia omnes medentes necnon periti ex officio et medicum Collegium Sacrae Rituum Congregationis professi sunt.

Altera mira sanatione fruita est Caesira Fasolato, agricolarum filia, quae domicilium habebat apud *Massanzago*, intra fines Tarvisinae dioeceseos. Ipsa morbigenum statum trium annorum exhibuit. Cum vicesimum primum aetatis ageret annum passa est pleuriten, quam dicunt, siccam laeva parte, quo morbo circiter mensem laboravit. Anno 1950, undetriginta annos nata, advertere coepit in pectoris parte laeva, ante et retro, dolorem. Medicus eam curavit dixitque agi de glandula in pulmone excreta, qui morbus ad mensem usque Augusti anni 1951 permansit. At protinus mulier laborare coepit ex intestinis. Medens, radiologico examine peracto, specificum morbum agnovit curasque idoneas praescripsit. Mense Augusto eiusdem anni rite statuta est a medente et chirurgo pelvipertonites tubercularis; quae, alternis vicibus in peius inclinantibus, ita ut mense Ianuario a. 1953 etiam vertebrarum columna infirmata sit, ad diem usque 4 Martii 1953 perduravit. Aegrota, quae humanis remediis, incassum adhibitis, non amplius fidebat, iisdem omnino intermissis, die 5 Februarii anni 1953 fidenter nostrae Beatae apud Deum patrocinium efflagitavit ut sanationem impetraret. At morbus usque ad vesperras diei 4 Martii eiusdem anni perstitit. Ea autem nocte tranquillo somno correpta est, atque die insequenti plene sanata expergefata est, ita ut surrexerit et in ecclesiam se contulerit, cum esset prima illius mensis Feria sexta. Exinde semper bona valetudine gavisa est expletque omnia opera vel laboriosa agrorum. Hanc sanationem medentes, periti ex officio et medicum Collegium nostrum praeternaturalem conclamant.

Super utraque sanatione Apostolici conditi sunt processus, in Curia quidem ecclesiastica Patavina super priore, in Tarvisina vero Curia super altera, eorumque agnita fuit iuridica validitas per Decretum diei 15 Aprilis 1955. Postmodum Decretum aliud ad processiculum Apostolicum in Urbe instruendum super altero miro die 7 Iunii anni 1957 est prolatum.

Servatis itaque omnibus de iure servandis, de iisdem sanationibus disceptatum est, primum in Praeparatoria Congregatione die 20 mensis Maii a. 1958, deinde in Nova Praeparatoria die 9 Iunii 1959, quibus denique Generalia Sacrae Rituum Congregationis successerunt Comititia die 17 mensis Maii anni huius coram Sanctissimo Domino nostro Ioanne Papa XXIII, in quibus Revm̃us Cardinalis Caietanus Cicognani, Episcopus Tusculanus causaeque Relator, dubium proposuit: *An et de quibus miraculis, post indultam eidem Beatae ab Apostolica Sede venerationem, constet in casu et ad effectum de quo agitur.* Tunc omnes, qui interfuerunt, Revm̃i Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores propria ediderunt vota. Beatissimus vero Pater suam pandere mentem de more distulit, ut tam in gravi negotio tempus precationi esset ad supernum lumen implorandum.

Hoc autem faustissimo die, nempe 28 huius mensis Maii, eadem Sanctitas Sua, Sacris in Suo Sacello pientissime operatus, accitis ad Se Cardinali S. Rituum Congregationis Praefecto Causaeque ipsius Relatore, atque R. P. Ferdinando Antonelli, Fidei Promotore Generali, meque a Secretis, iisque adstantibus solemni decreto sanxit: *Constare de duobus miraculis, Beata Maria Bertilla Boscardin intercedente, scilicet de primo: Instantaneae perfectaeque sanationis Dominae Veronicae Frigo a fortuito gravi veneficio ex assumpto acido oxalico, et de altero: Instantaneae perfectaeque sanationis Dominulae Caesirae Fasolato a pelvipertonite tuberculari.*

Hoc autem Decretum in vulgus edi et in S. Rituum Congregationis Acta referri mandavit.

Datum Romae, die 28 mensis Maii a. D. 1960.

✠ C. Card. CICOGNANI, Ep. Tusculan., Praefectus

L. ✠ S.

Henricus Dante, a Secretis

IV

NULLIUS EINSIEDLEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVI DEI MEINRADI EUGSTER,
FRATRIS CONVERSI ORDINIS S. BENEDICTI.

SUPER DUBIO

An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis, in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.

Inclitus Sancti Benedicti Ordo, qui veluti amoenissimum viridarium a remotissimis inde temporibus, hominum mutabiliumque aetatum nequitia haud obstante, innumeros ferme flores doctrina non modo, verum etiam sanctitate fragrant, Ecclesiae comparavit, novum et pretiosum nunc exhibet fructum florentissimae arboris Helveticae, quae Abbatia Beatae Mariae Virginis de Einsiedeln audit. Vetustissima haec et insignis Abbatia *nullius*, « religionis observantia, pietatis nitore, animarum zelo, scientiarum, litterarum atque universim eximio bonarum artium cultu, per tot saeculorum decursum tamquam fulgens sidus resplenduit et in praesens adhuc feliciter splendescit » (Pius Papa XII, in A. A. S. 1948, p. 142). Arboris huius spiritualis fructus, de quo instituitur sermo, est Famulus Dei Meinradus Eugster.

Is ortum duxit in loco vulgo *Gätziberg*, qui oppido Helvetico *Altstätten* nuncupato imminet, intra Sancti Galli dioeceseos fines, die quidem 23 Augusti anno 1848, ex Ioanne Udalrico Eugster, ludimagistro, et Anna Maria Rechsteiner, piis honestisque coniugibus, atque ipsa nativitatis die baptismali unda est ablutus eique nomina Iosephus et Gebhardus imposita fuere. Inter domesticos parietes, ubi summa concordia, intima pax, sinceraque affectio semper vigeant, tali religiosa et morali institutione gavisus est, ut suis coetaneis virtutum exemplar facile evaserit. Angusta autem res domestica atque haud exiguus familiae numerus, nedum parentibus, sed filiis quoque onus grave simulque iucundum imposuit, horis ab officio religionis et scholae vacantibus, pueriles manus praestandi domesticis et agrestibus laboribus. Sacramento Confirmationis illitus die 13 Iulii mensis a. 1859, in fabrilis quadam

officina per duos annos operam suam dedit; quod duri laboris sacrificium eo magis aestimandum, quo fortius Famulus Dei ad superiora sese attractum studia sentiret. Propriae huic animi inclinationi etiam renuntiavit, cum operam suam locavit piissimo mercatori, nomine Rist, celeberrimo per foundationem « Boni Pastoris » in loco *Altstätten*, ut fratres natu maiores studia prosequi possent. Tandem post biennium res familiares siverunt, ut ipse sartoris artem edisceret; et, tirocinio expleto, pro temporum more novellus opifex, ad maiorem peritiam in arte et pleniorum iudicii ingeniique calliditatem et celebritatem sibi comparandam, patriae vale dixit pluribusque in Austriae et Helvetiae locis suam artem exercuit, et, qua pollebat pietate, indole et dexteritate, hominum laudem et aestimationem sibi conciliavit.

Cum autem inde a pueritia ad religiosum statum se vocatum persen-tiret, Servus Dei celeberrimum monasterium Einsiedlense petiit et, ineunte anno 1872 tamquam adspirans, quem dicunt, admissus, suae se totum dedit arti. Ibidem Novitiatum ingressus est, suscepto nomine Meinrado; quadriennio demum elapso, solemnia vota nuncupavit.

Absconditus cum Christo in Deo (Cfr. *Col.*, 3, 3), illam inibi per quinquaginta annos uberi cum fructu evangelicam perfectionem assequi enisus est, ad quam divino quodam instinctu vocabatur. Nam humilissimus frater laicus, monita legiferi Patris Benedicti secutus, non propriam quaesivit voluntatem, sed opera gravia, quae fratribus domestica munia absolventibus imponebantur, libenter suscepit simulque « omnia dura et aspera, per quae itur ad Deum » (*Reg. S. Benedicti*, cap. 58), videlicet Regulae observantiam, silentium monasticum, obedientiam laboresque ipsi iniunctos, quos inter eminet sartoris opus ab ipso religiosae vitae exordio usque ad propectam aetatem exercitum, minime obstante corporis gracilitate. Cui officio accessit custodia vestiarii monachorum Conventus.

Cum autem hoc in Benedictinae vitae Instituto praecipuum sit, ut omnes nempe, dum vel manu vel mente operantur, in id potissimum respectent atque contendunt, ut ad Deum se quisque continenter erigant eiusque perfectissimo amore exardescant, Famulus Dei Meinradus plene in praxim deduxit illud « Ora et labora », quod angusta brevitate continet et refert totius humanitatis et cultus praecipuam legem et immutabile fundamentum. Inde Noster per manuum labores Regulaeque obedientiam veluti per gradus ascendentes ad Deum potiundum sese erigebat.

Flagrantissimo in Deum amoris caritas in proximos respondit in hoc Servo Dei; omnes namque veluti fratres amplectebatur eosque omni, qua poterat, ope iuvabat. Peculiarem quoque religionem habebat erga Deiparam Virginem. Voluntariis corporis afflictationibus domitor sui plene factus est.

Tandem Servus Dei, tot per annos vitae religiosae probatus atque cum Christo cruci affixus, senectutis aerumnis, morbi cruciatibus fortiter toleratis, extremis Ecclesiae Sacramentis munitus, pie obdormivit in Domino die 14 mensis Iunii anno 1925.

Eius autem sanctitatis famam, qua vivus decorabatur, in dies crebrescentem, Deus caelestibus signis visus est comprobare. Quapropter Causa de Beatorum Caelitum honoribus ipsi decernendis agi coepta est, atque post Ordinarios, qui dicuntur, Processus in Abbatia nullius Einsiedlensi, ubi eius mors contigerat, anno 1939 adornatos, edito super scriptis eidem tributis Decreto die 27 Maii a. 1941, Commissio introductionis Causae penes Sacram Rituum Congregationem instituendae a Pio Papa XII die 12 Iulii anno 1946 obsignata est. Recognita deinde obedientia Decretis Urbanianis super indebito cultu latis, atque absolutis Apostolicis inquisitionibus, de virtutibus theologalibus et cardinalibus disceptatum est, et quidem primum in Anteparaeparatoria Congregatione die 29 Martii anno 1955, et deinde die 25 Martii anno 1958 in Praeparatoria. Quibus denique Generalia successerunt Sacrae Rituum Congregationis Comitia die 17 mensis huius Maii coram Sanctissimo D. N. Ioanne Papa XXIII, in quibus Revm̃us Cardinalis Benedictus Aloisi Masella, Episcopus Praenestin., Causae Ponens seu Relator, dubium disceptandum proposuit, nimirum: *An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.* Revm̃i autem Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores, qui convenierant, suum quisque panderunt favorabile suffragium. Beatissimus vero Pater suam edere sententiam de more distulit usque ad hanc diem 28 mensis Maii, ut impensius divinam mentis illustrationem suis praesentiumque precibus imploraret.

Quapropter infrascriptum Cardinalem S. Rituum Congregationis Praefectum atque Revm̃um Cardinalem Benedictum Aloisi Masella, Causae Ponentem, nec non R. P. Ferdinandum Antonelli, Fidei Promotorem Generalem, meque a Secretis ad Se advocavit, Sacroque Eucha-

ristico Sacrificio pientissime litato, edixit: *Constare de virtutibus theolicalibus Fide, Spe, Caritate cum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, earumque adnexis Venerabilis Servi Dei Meinradi Eugster, in gradu heroico in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem Decretum rite promulgari et in Actis Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum Romae, die 28 Maii a. D. 1960.

✠ C. Card. CICOGNANI, Ep. Tusculan., *Praefectus*

L. ✠ S.

Henricus Dante, *a Secretis*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

SANCTI ANTONII

NULLITATIS MATRIMONII (RARBOUR - CLEMENS)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dominae Elaine Clemens, in causa conventae, eandem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 2 Februarii 1961, hora meridiana, ad disputandum de dubio concordando, vel ad infrascriptum subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur turnus pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedictae Dominae Elaine Clemens curare debent, ut de hac edictali citatione ipsa moneatur. *

Petrus Mattioli, *Ponens*

Ex Cancelleria Tribunalis S. R. Rotae, die 14 Octobris a. 1960.

Marius Franciscus Pompedda, *Notarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M.me Elaine Clemens, défenderesse en cette cause, nous la citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 2 février 1961, à 12 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence de la dite Elaine Clemens devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

LAFAYETTEN.

NULLITATIS MATRIMONII (THERIOT - CHANDLER)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Hermanni Chandler, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo della Cancelleria) die 19 Aprilis 1961, hora undecima, ad disputandum de dubio concordando, vel ad infrascriptum dubium subscribendum, et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Domini Hermanni Chandler curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Guillelmus Doheny, *Ponens*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 26 Octobris a. 1960.

Marius Franciscus Pompedda, *Notarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Hermann Chandler, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 19 avril 1961, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Hermann Chandler, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

TRIBUNAL VICARIATUS URBIS

Citatio edictalis

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (RASORE - GARAVELLI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Ioannis Caroli Garavelli, natus Alexandriae Statiell. die 5 Martii 1922, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum sive per se, sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis Vicariatus Urbis (Roma, Via della Pigna, 13 a), die 3 Ianuarii 1961, hora 9,30, ad disputandum de dubio concordando, vel ad infrascriptum subscribendum.

An constet de nullitate matrimonii in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Dñi Ioannis Caroli Garavelli curare debent ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Aemilius Boccasini, *Iudex instruct. delegat.*

Ex Aedibus Tribunalis Vicariatus Urbis, die 1 Octobris 1960.

Vincentius Frazzano, *Cancellarius*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Jean Charles Garavelli, né à Alessandria (Italie), défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal du Vicariat de Rome (Roma, Via della Pigna, 13-a) le 3 Janvier 1961, à 9,30 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans le cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit M. Jean Charles Garavelli, devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Martedì, 18 ottobre 1960, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Dottor FRANKLIN AGUILAR ALVARADO, Ambasciatore Straordinario e Plenipotenziario della Repubblica di Costa Rica, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 31 ottobre 1960, il Santo Padre ha ricevuto in solenne Udienza Sua Eccellenza il Maggior Generale *Nawabzada* AGHA MOHAMMED RAZA, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario del Pakistan, per la presentazione delle Lettere Credenziali.

Lunedì, 31 ottobre 1960, il Santo Padre ha ricevuto in Udienza le Loro Maestà il Re GUSTAVO ADOLFO VI e la Regina LUISA, Sovrani di Svezia.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Brevi Apostolici, il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

25	luglio	1960.	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Muench Luigi Giuseppe, <i>Protettore delle « School Sisters of St. Francis »</i> (Milwaukee, U.S.A.).
8	agosto	»	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Cento Fernando, <i>Protettore delle « Ancelle Riparatrici del Sacro Cuore »</i> (Messina).
17	»	»	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Cicognani Amleto Giovanni, <i>Protettore delle « Sœurs du Rosaire de Jérusalem »</i> (Gerusalemme).
»	»	»	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Cicognani Amleto Giovanni, <i>Protettore della « Catholic Students Mission Crusade »</i> (Cincinnati, U.S.A.).
»	»	»	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Tardini Domenico, <i>Protettore delle Suore di Carità di Cincinnati</i> (Ohio, U.S.A.).
8	settembre	»	L'Eñmo e Revño Signor Cardinale Garibi y Rivera Giuseppe, <i>Protettore delle « Carmelitas Descalzas Terciarias »</i> (Guadalajara, Mexico).

- 22 settembre 1960. L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Godfrey Guglielmo, *Protettore della Società delle « Sisters of the Presentation of the Blessed Virgin Mary »* (Matlock, Nottingham).
- 27 » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Larraona Arcadio M., *Protettore delle Federazioni Monastiche delle Benedettine del SSñño Sacramento.*
- » » » S. E. Revñña Monsig. Mojoli Giuseppe, Arcivescovo tit. di Larissa di Tessaglia, *Internunzio Apostolico in Etiopia.*
- 1 ottobre » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Traglia Luigi, *Protettore delle Suore dell'Addolorata Serve di Maria* (Nocera Superiore).
- » » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Pizzardo Giuseppe, *Protettore delle « Sisters of Charity of the Incarnate Word »* (Galveston-Houston, U.S.A.).
- 15 » » L'Eñño e Revñño Signor Cardinale Micara Clemente, *Protettore delle « Suore Orsoline della Sacra Famiglia »* (Roma).
- 17 » » Il Revñño Don Canals Salvatore, *Prelato Uditore del Tribunale della Sacra Romana Rota.*

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Consultori della Pontificia Commissione dei Vescovi e del Governo delle Diocesi per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Vincenzo Brizgys, Vescovo tit. di Bosana.

il Reverendissimo Sacerdote Giovanni Lambrechts;

il Reverendissimo Padre Francesco Milini, dei Missionari Scalabriniani.

Membro della Pontificia Commissione della Disciplina del Clero e del popolo cristiano per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Enrico Mazerat, Vescovo di Fréjus-Toulon.

Consultori della Pontificia Commissione della Disciplina del Clero e del popolo cristiano per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Antonio Vovk, Vescovo di Lubiana;

il Reverendissimo Monsignor Urbano Krizomali.

Membri della Pontificia Commissione dei Religiosi per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

i Reverendissimi Padri:

Pietro Rutten, dei Crocigeri;

Francesco Savarese, dei Minimi;

Giuseppe Mirande, dei Preti del Sacro Cuore di Gesù di Bétharram;
il Reverendissimo Fratel Alessandro, dei Fratelli Maristi delle Scuole.

Consultori della Pontificia Commissione dei Religiosi per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Luigi Severino Haller, Vescovo tit. di Betlemme e Abate nullius di San Maurizio di Agaune;

i Reverendissimi Padri:

Gerardo Mulcahy, dei Frati Minori;
Teodoro Foley, dei Passionisti.

Membri della Pontificia Commissione della Sacra Liturgia per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

le Loro Eccellenze Reverendissime i Monsignori:

Giovanni Hervás y Benet, Vescovo tit. di Dora e Ordinario di Ciudad Real;

Enrico Jenny, Vescovo tit. di Licaonia e Ausiliare di Cambrai.

Consultori della Pontificia Commissione della Sacra Liturgia per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

il Reverendissimo Monsignor Giovanni Wagner;
Il Reverendissimo Sacerdote Amato Giorgio Martimort;
il Reverendissimo Padre Luca Brinkhoff, dei Frati Minori.

Membri della Pontificia Commissione degli Studi e dei Seminari per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Antonio Ferreira Gomes, Vescovo di Porto;

il Reverendissimo Padre Pietro Girard, dei Sulpiziani.

Consultore della Pontificia Commissione degli Studi e dei Seminari per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

l'Illustrissimo e Reverendissimo Monsignor Giovanni Gabriel.

Membri della Pontificia Commissione delle Chiese Orientali per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

le Loro Eccellenze Reverendissime i Monsignori:

Andrea Katkoff, Vescovo tit. di Nauplia e Coadiutore del Vescovo Ordinario per il rito bizantino;

Celso Sipowic, Vescovo tit. di Mariamme;
Basilio Cristea, Vescovo tit. di Lebedo.

Consultori della Pontificia Commissione delle Chiese Orientali per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Ignazio Ziadé, Arcivescovo di Beirut dei Maroniti.

i Reverendissimi Padri:

Angelico Lazzeri, dei Frati Minori;
Basilio Talatinian, dei Frati Minori.

Membri della Pontificia Commissione delle Missioni per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

i Reverendissimi Padri:

Luciano Rubio, degli Agostiniani;
Pietro Humbert-Claude, dei Marianisti;
Michele Schulien, dei Verbiti.

Consultore della Pontificia Commissione delle Missioni per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

Sua Eccellenza Reverendissima Monsignor Giovanni C. Sison, Arcivescovo tit. di Nicopsi e Amministratore Apostolico di Nuova Segovia.

Membri del Segretariato Amministrativo per la preparazione del Concilio Ecumenico Vaticano II:

gli Illustrissimi e Reverendissimi Monsignori:

Enrico Arato;
Gaspere Cantagalli;

il Reverendissimo Monsignor Ferrero Conti;

gli Illustrissimi Signori:

Conte Enrico Pietro Galeazzi;
Mario Seganti;
Massimo Spada;
Luigi Mennini;
Francesco Vacchini;
Raffaele Quadrani;
Fernando Musa.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre Giovanni XXIII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

12 ottobre 1960. L'Eñmo e Revñmo Signor Cardinale Ottaviani Alfredo,
Membro della Pontificia Commissione per gli Studi Biblici.

4 novembre » L'Ilñmo e Revñmo Monsig. Pedroni Angelo, *Osservatore Permanente della Santa Sede presso l'UNESCO.*

	PAG.
III. <i>Oturkpoënsis</i> . (Makurdiensis). - Decretum de dioecesis sedis translatione et nominis mutatione. - 28 Iunii 1960	913
IV. <i>Benensis in Congo Belgico</i> . (Benensis). - Decretum de mutatione nominis dioecesis. - 7 Iulii 1960	913

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. <i>Marianopolitana</i> . - Decretum reasumptionis Causae pro canonizatione Beatae Margaritae Bourgeoys, Virginis, fundatricis Congregationis Sororum Dominae Nostrae. - 16 Martii 1960	914
II. <i>Patavina seu Cracovien</i> . - Decretum introductionis Causae pro beatificatione Servi Dei Maximiliani Mariae Kolbe, sacerdotis professi, Ordinis Fratrum Minorum Conventualium. - 16 Martii 1960	916
III. <i>Tarvisina</i> . - Decretum de miraculis pro canonizatione Beatae Mariae Bertillae Boscardin, Virginis, Instituti Sororum Magistrarum a S. Dorothea Filiarum Sacrorum Cordium. - 28 Maii 1960	919
IV. <i>Nullius Einsiedlen</i> . - Decretum de virtutibus pro beatificatione Venerabilis Servi Dei Meinrad Eugster,	

	PAG.
Fratris Conversi Ordinis S. Benedicti. - 23 Maii 1960	922

ACTA TRIBUNALII

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. <i>Sancti Antonii</i> . - Nullitatis matrimonii (Rarbour - Clemens). - 14 Octobris 1960	926
II. <i>Lafayetten</i> . - Nullitatis matrimonii (Theriot - Chandler). - 26 Octobris 1960	927

TRIBUNAL VICARIATUS URBIS

Citatio edictalis:

<i>Romana</i> . - Nullitatis matrimonii (Rasore - Garavelli). - 1 Octobris 1960	928
---	-----

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienze solenni	929
II. Segreteria di Stato: <i>Nomine</i>	929

LIBRERIA EDITRICE VATICANA CITTÀ DEL VATICANO

FOLIA AD BREVIARIUM ROMANUM NOVO RUBRICARUM CODICI ADAPTANDUM

in-18° pp. 36 - Typis rubris et nigris - L. 250 (\$ 0,50)

His foliis textus proponuntur qui in Breviariis, post editum novum rubricarum Codicem, ad utilitatem desiderantur.

Textus ordinantur ad quatuor volumina, communi usu accepta, et exhibentur ordine partium Breviarii: Ordinarium vel Psalterium, Proprium de Tempore, et Sanctorum, ita ut singula folia suis locis inseri possint.

Quae autem, iuxta novum rubricarum Codicem, singulis diebus propria sunt, vel mutanda aut omittenda, haec requirantur in proprio cuiusvis Ordine Breviarii recitandi ac Missam celebrandi pro a. Domini 1961.

Ceterum nemo eximitur a pervolvendo novo rubricarum Codice.

LATINITAS

COMMENTARII LINGVAE LATINAE EXCOLENDAE QUATER IN ANNO EX VRBE VATICANA PRODEVNTES

Argumenta praecipua:

Commentationes de bono et recto - de grammatica - de ornanda oratione - de verbis novis - de disciplina philologorum - de rebus hac aetate gestis novisque inventis - scripta insignium Latinitatis cultorum nondum edita.

Hi igitur Commentarii valde utiles sunt et accommodati iis qui subtiliorem cognitionem rationemque litterarum Latinarum persequuntur; qui incorrupti sermonis Romani usu delectantur; qui eum communis animorum culturae, hisce etiam diebus nostris, vinculum habent; adolescentibus denique huiusmodi litterarum studio deditis.

Attamen hi Commentarii, probante Apostolica Sede editi, maxime sacrorum alumnis et sacerdotibus commendantur, quibus lingua Latina peculiari modo cordi esse debet, utpote qua praecipuo et orandi, et discendi, et docendi iidem quasi instrumento utantur.

Pro Commentariis sunt in annum solvendae: in Italia, lib. 1.500 - extra Italiam, lib. 2.000, (\$ 4) Nummariae chartulae litteraeque omne genus sic inscribendae sunt: *Latinitas* - Città del Vaticano

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

**DISCORSI MESSAGGI
COLLOQUI
DEL SANTO PADRE
GIOVANNI XXIII**

I

PRIMO ANNO DEL PONTIFICATO
28 Ottobre 1958 - 28 Ottobre 1959

1. Al Sacro Collegio e all'Episcopato - A Prelati, Sacerdoti e Religiosi - La vita della Chiesa - In solenni riti e circostanze memorabili - 2. Radiomessaggi - 3. In onore di insigni luminari di santità - 4. A Sovrani, Capi di Stato, Primi Ministri - 5. Incontri con Atenei, Seminari, Collegi, Istituzioni Ecclesiastiche - 6. A Dirigenti e ad Associazioni di Azione Cattolica - A Enti e Sodalizi di attività e ispirazione religiosa - 7. A speciali pellegrinaggi - 8. Ai partecipanti a Congressi scientifici, tecnici, sociali - 9. Universale insegnamento di dottrina e di morale - Appendice

Nella prima parte sono riportati i discorsi ufficiali, detti in forma diretta da Sua Santità. Nella seconda parte quelli che vennero fedelmente trascritti in forma narrativa. Nella terza sono alcuni pensieri dominanti in talune udienze. Nell'appendice sono contenute le tre Encicliche del Primo Anno di Pontificato ed alcuni altri principali Atti dell'insegnamento scritto del Vicario di Gesù Cristo

**Un vol. in-8°, stampato in carta uso mano,
di pp. XXVIII-908 - L. 3000 (\$ 5)**

